

Dreptatea

SĂPTAMĂNAL AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC CREȘTIN DEMOCRAT

Cine bate seara la porțița mea?

Și în acest an, până la aflarea rezultatului alegerilor prezidențiale din 17 noiembrie, am așteptat și am primit cu o satisfacție aproape sadică orice măsură luată de fosta putere politică aflată la conducerea României, care ducea la scăderea nivelului de trai al populației. La fel așteptam și salutăm astfel de măsuri și în ultimii ani ai „epocii de aur”, știind că ele vor determina în mod inevitabil o amplificare a nemulțumirilor, pierderea oricărei încrederi a populației în regim și o radicalizare a atitudinii acesteia. Dacă la sfârșitul anului 1989 prăbușirea regimului comunist care se impunea și care nu mai putea fi evitată s-a realizat cu mijloace violente, șapte ani mai târziu, schimbarea de regim a fost făcută fără convulsii, prin exercițiul democratic al alegerilor.

Regimul Iliescu și-a dovedit incapacitatea de a se rupe total și definitiv de trecutul comunist, rămânând în mare măsură tributari vechilor practici de guvernare: autoritarism, aroganță, credința că cei aflați în fruntea bucatelor sunt eterni și predestinați să salveze România.

Fosta putere nu a înțeles sau a refuzat să creadă că electoratul, în bună parte chiar și cel tradițional al PDSR, va sancționa prin votul său încremenirea în vechile tipare, demagogia și minciuna. Diminuarea drastică a credibilității politice a regimului Iliescu a fost determinată în primul rând de neputința guvernanților de a contura o perspectivă imediată și realistă de scoatere a țării din criză. La aceasta s-au adăugat corupția, clientelismul politic, ciocoismul, acapararea resurselor nou create și nu în ultimul rând subordonarea politică a justiției. Electoratul român nu a mai acceptat umilința de a se lăsa dominat de o clasă suprapusă, încărcată de privilegii, cinică și disprețuitoare. Teoretic, în urma rezultatelor obținute la alegeri, această clasă ar trebui înlăturată de la conducere. Vârfulurile ei au trecut deja în opoziție, ocupând locuri călduțe și sigure în parlament. Dar încotro o vor apuca cei care au sprijinit, în mod ocult, fosta putere, fiind din plin răsplățiți pentru aceasta? Nicolae Văcăroiu a declarat că trecerea în opoziție are și partea ei bună, pentru că „... așa vom scăpa

de fripturiști”. De acord, dar ce se va întâmpla totuși cu „fripturiștii”, că doar n-au să dispară pur și simplu? De regulă ei nu au culoare politică și nici nu cred în altceva decât în puterea banului. Ei se alătură totdeauna pușticilor zilei, pe care-i părăsesc fără nici o remușcare imediat ce au pierdut puterea. Fără susținere politică, de fapt fără complicitatea puterii politice, privilegiile de care se bucură încă, vor fi cu siguranță pierdute. Nimeni nu renunță însă ușor și cu resemnare la așa ceva. Marii potențiali își vor părăsi cu seninătate foștii stăpâni și vor încerca să se pună în slujba noii puteri. I-am simțit, ba chiar l-am văzut pe câțiva dintre ei amușinând în preajma celor care vor fi răspunzători de destinele României în următorii patru ani. Întrebarea care se pune este dacă vor bate la o ușă deschisă? Vor fi, măcar în parte, acceptați? Sunt ei indispensabili? La toate aceste întrebări, răspunsurile vor fi date de noii guvernanți. Orice asociere cu aceștia va știrbi considerabil credibilitatea noii puteri constituite în urma alegerilor din această toamnă. Garanția că lucrurile nu vor evolua într-o astfel de direcție ne este dată de prestigiul moral și de credibilitatea de care se bucură atât președintele României, Emil Constantinescu, cât și prim-ministrul, Victor Ciorbea. Este adevărat faptul că Emil Constantinescu, acuzat în timpul murdării campaniei electorale dusă cu josnicie de Ion Iliescu și de PDSR, că va proceda la masive „epurări” pe criterii politice, a trebuit să dezmintă în câteva rânduri astfel de acuzații. În primul rând practica „epurărilor” politice este specifică regimurilor comuniste. Ion Iliescu a participat și el cu mult elan la epurarea din facultăți a studenților cu vederi anticomuniste și, dacă eventual posedă și așa ceva, conștiința lui ar trebui să fie foarte încărcată. Foștii susținători și practicieni ai epurărilor politice au început să se teamă că vor deveni, la rândul lor, victime ale unui sistem de selecție a cadrelor pe care nu l-au combătut niciodată până acum! Ei nu pot pricepe că există totuși și oameni politici care gândesc normal și care își aleg colaboratorii operând exclusiv cu criteriul competenței. Dacă cei puși în posturi de mare răspundere de către fosta putere, numai în funcție de apartenența lor politică și

de obediența față de regim, vor fi înlocuiți cu oameni care și-au dovedit deja competența, înseamnă aceasta epurare? În nici un caz! Este vorba numai despre o repartitie justă a valorilor, pe care orice regim responsabil o face. Trebuie făcută curățenie, pentru că altfel nu se poate. Schimbarea unui regim cu altul implică în mod necesar înlocuirea unor entități concrete cu alte entități, la fel de concrete. În afara lor, orice regim rămâne doar o abstracție. Cu

el sau sunt incompetenți. Este limpede că „fripturiștii” care vor fi debarcați din unele funcții pe care le-au ocupat prin impostură, nu vor fi „epurați”, ci pur și simplu demisi și înlocuiți de oameni cu adevărat capabili. Dacă veți auzi pe cineva lamentându-se că a fost „epurat” pe criterii politice, înainte de a-i da crezare, încercați să aflați ce criterii au stat la baza înălțării lui în funcția după care plânge. Veți constata cu siguranță că ascensiunea lui s-a datorat fie clientelismului politic, fie lichilismului, fie nepotismului, fie obedienței, fie șantajului, fie tuturor acestor criterii la un loc și a altora în

abstracții operează filozofii, nu guvernanții. Guvernarea înseamnă, pe lângă o imensă responsabilitate, o activitate concretă desfășurată de oameni ce tind să-și pună în aplicare programul politic pe care l-au propus electoratului care i-a votat. Nici un program politic, oricât de bine fundamentat ar fi el, nu poate fi aplicat de oameni care nu-l cunosc, nu cred în

plus. „Epuratul” nu va recunoaște niciodată o astfel de evidență, dar, pentru că altcineva nu știe și nici nu este în stare să facă, va căuta să se mențină sau chiar să ajungă mai sus, pe baza aceluiași criterii. Nădejdea noastră este că ele să înceteze a mai fi funcționale. Măcar într-o măsură oarecare.

Conferința de presă a PNTCD din 25 noiembrie 1996

În deschiderea săptămânalei conferințe de presă a PNTCD, dl Radu Vasile, secretar general și purtător de cuvânt al partidului, a spus că principalul eveniment politic al ultimelor zile îl reprezintă desemnarea de către BCCC a primului ministru în persoana lui Victor Ciorbea. Acest lucru întâmplându-se cu unanimitate de voturi, comentariile devin de prisos. În continuare, dl Radu Vasile a declarat că esențială rămâne victoria forțelor democratice și că România nu mai trebuie să piardă această nouă oportunitate istorică, clădită cu mare efort, care angajează interesele naționale mai presus de orice luptă pentru putere, care, de altfel, va înceta odată cu formarea guvernului. Purtătorul de cuvânt al PNTCD a declarat, totodată, că, în ceea ce-l privește, își menține decizia de a nu face parte din Executiv, urmând să se angajeze în sprijinirea guvernului Ciorbea printr-o activitate parlamentară susținută, consacrată adoptării legilor de care reforma și țara au nevoie. Între prioritățile pe care domnia sa le are în vedere figurează eficien-

Radu Vasile a menționat că, așa cum a făcut-o constant, încă din ianuarie 1990 când a devenit membru PNTCD, va pune înaintea imaginii persoanele - imaginea și interesele partidului său. În legătură cu apropiata vizită în România a delegației FMI, domnia sa a citat textual pe unul dintre experții Fondului, care a declarat că „nu vom mai accepta să fim duși de nas”. La ce se referă această declarație? În primul rând la faptul că deficitul bugetar este la ora actuală de două ori mai mare față de cel proiectat de guvernul Văcăroiu. În al doilea rând, dl Radu Vasile a spus că emisiunea monetară nu este o soluție de contracarare a deficitului bugetar și că, așa cum s-a putut constata, ultima emisiune monetară din vară nu a făcut decât să sporească inflația. Totodată, a atras atenția asupra faptului că rata de schimb constituie un indicator anormal, ea nefiind decât rezultatul celorlalte macro-

variazabile. În intervenția sa, președintele PNTCD, dl Ion Diaconescu, a spus că: „se muncește zi și noapte pentru a se construi noul guvern”. Acesta va fi

parlamentară și, de aceea, conducerea PNTCD a decis ca la Camera Deputaților coordonarea activității majorității parlamentare să fie încredințată dlui Ion Diaconescu, iar la Senat dlui Radu Vasile.

Prim-vicepreședintele PNTCD, dl Gabriel Tepelea, s-a referit în intervenția sa la modul incorect în care este mediatizată schimbarea din România „în țara soră, Moldova”. Contracandidatul lui Mircea Snegur la alegerile prezidențiale, pro-moscovitul Petru Lucinski, manipulează electoral schimbarea în bine din România, domnia sa dorind de fapt „schimbarea în rău”. Dl Tepelea a invitat presa să fie prezentă la expoziția de la Cotroceni care va prezenta publicului românesc Documenta Romanica Vaticană, adică microfilmele excepționalelor documente de istorie românească aflate în celebra bibliotecă a Vaticanului. Domnia sa a lansat un apel SPP-iștilor, cerându-le să renunțe la excesul de vigilență și să deschidă porțile Palatului Cotroceni marelui public.

Prezent la conferința de presă, premierul desemnat Victor Ciorbea și-a manifestat întreaga disponibilitate în privința transparenței discuțiilor privind formarea guvernului, menționând totodată dificultățile obiective pe care le întâmpină negoci-

erile, fiind vorba de „trei alianțe de partide politice”. Domnia sa a pus accentul pe importanța convenirii asupra programului de guvernare și nu pe persoanele care vor participa la guvernare. Programul de guvernare, a spus dl Ciorbea, trebuie să țină seama atât de necesitățile interne cât și de exigențele organismelor internaționale, cu referire specială la FMI ai cărui reprezentanți vor veni în curând la București. Întrebat dacă se va mări numărul ministerelor, dl Ciorbea a precizat că „se va proceda atât la comasări de ministere cât și la înființări de ministere”. Economile preconizate vor rezulta „nu din reducerea numărului de miniștri, ci din reducerea personalului”. Structura noului cabinet trebuie să țină seama de „necesitatea de a împăca alianțele”; în ansamblu, însă, aparatul Executivului nu se va mări. Dl Ciorbea a invocat modelul guvernului Juppé, care „a pornit la drum cu patruzeci și ceva de membri, ajungând la douăzeci și ceva”.

Într-o intervenție punctuală, dl Radu Vasile a atras atenția că, în conformitate cu o prevedere a Tratatului de Maastricht, mandatul guvernelor băncilor centrale este de șase ani.

Gabriela STOICA

tizarea structurilor organizatorice ale PNTCD și integrarea activă a partidului în organizațiile internaționale ale democrației creștine. Dl

„un guvern special, al mai multor forțe politice”, care va avea nevoie de un real sprijin parlamentar. Forța guvernului va depinde de activitatea

ALEGERILE GENERALE DIN 1996 - ANALIZĂ ȘI PERSPECTIVE

Respectând buna tradiție de a invita săptămânal personalități din lumea politicii, culturii sau a presei, care să conferențeze în fața membrilor și simpatizanților săi, Organizația Muncitorească Centrală a PNTCD l-a avut ca invitat, la ultima sa reuniune, pe dl senator Răsvan Dobrescu. Tema conferinței: „Alegerile generale din 1996 - analiză și perspective” nu putea să nu stărnească un interes cu totul deosebit în rândurile numeroșilor auditori. Analiza făcută de dl

senator s-a ridicat la înălțimea așteptărilor celor prezenți, care, pentru o mai bună înțelegere și cunoaștere a mecanismelor atât de complexe ale alegerilor, i-au adresat numeroase întrebări cunoscutului om politic. Au fost punctate atât plusurile cât și minusurile constatate în timpul campaniei electorale, care vor fi cu siguranță analizate și la nivelul conducerii partidului. Respectând aceeași bună tradiție, înainte de începerea conferinței cât și după terminarea ei, au luat cuvântul dl Ion Lambru, președintele OMC, care a reușit și de această dată să inflăcăreze sala punându-și în valoare calitățile de orator, care are priceperea, destul de rar întâlnită, de a se adresa muncitorilor. (M.C.)

Redacția și administrația:

Calea Victoriei nr. 133,
etaj 2, sector 1, București,
cod 70179.

Tel.: 6503554, fax: 6506444,

Cont virament nr.:

4510501106

BCR filiala SMB.

Tehnoredactare

computerizată:

Anca FIRESCU

Mihaela IVAN

Fotoreporter:

Mândru CICERONE

Corectură:

George ȘIPOS

Tiparul executat la

TIPOREX

Calea Plevnei nr. 114,

Responsabil de număr:

Mircea VLAD

Pierdut carnet student și
legitimăție reducere trans-
port pe numele Pătan Ana.
Le declar nule.

Stabilitatea și echilibrul României între minciună și adevăr

Potrivi obiceiului casei (bolșevice) și stilului său caracteristic (diversionist), șeful regimentului care în cei șapte ani de existență a adus poporul nostru în stare cea mai de jos din istoria sa modernă a lansat în campania electorală pentru cel de-al doilea tur de scrutin din 17 noiembrie o sumedenie de minciuni, mistificări și insinuări la adresa CDR și a lui Emil Constantinescu ce depășesc cu mult recordurile sale anterioare în materie.

Prima și cea mai mediatizată „realizare” a domniei sale este așa-zisa stabilitate pe care ar fi asigurat-o României cu referiri directe sau indirecte la războiul civil din fosta Iugoslavie. Cum o asemenea comparație este pur și simplu aberantă prin lipsa oricărui argument, afirmația apare sută la sută ca minciunoasă. În timp ce fosta Iugoslavie era o federație de state net diferențiate între ele din punct de vedere etnic și religios, iar naționalismul extremist avându-și rădăcinile sale în istorie, România este un stat unitar, cu o etnie și o biserică preponderent majoritare, iar spiritul tolerant al românului este de secole recunoscut și apreciat.

Dacă fosta Iugoslavie intruna deci un set de condiții de declanșare a unui război civil, România nu îndeplinește nici una dintre ele. Nu numai România, dar nici Bulgaria, Polonia, Ungaria sau Albania nu înfrunesc astfel de condiții și, în consecință, stabilitatea lor apare ca ceva firesc, indiferent că în acești ani au fost guvernate de forțe politice sau de sorginte comunistă.

Războiul civil n-a izbucnit nici măcar în fosta Cehoslovacie, care s-a dizolvat în mod pașnic. Este de vădit că acest proces s-a desfășurat sub o guvernare democratică și sub un președinte necomunist.

În concluzie, stabilitatea etnico-religioasă a României este un dat al condițiilor reale de existență ale acestui popor și nu un rezultat al „clarvizionului” unui mare „geniu” al Carpaților.

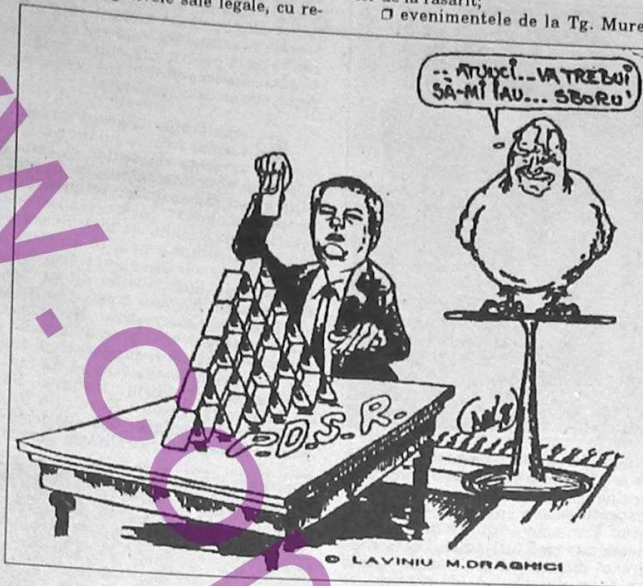
Nu același lucru se poate afirma despre stabilitatea economico-socială a țării, care a avut, are și va mai avea motive de îngrijorare atâta timp cât majoritatea populației trăiește într-o cruntă sărăcie sfidată de o mână de îmbogățiți peste noapte, în mod ilicit, sub patronajul regimului Iliescu. Legat de această stabilitate dl Iliescu n-are nici un motiv de mândrie, ba dimpotrivă.

Foarte grav este însă altceva. În toți acești șapte ani președintele Ion

Iliescu a acționat în permanență ca un factor perturbator, de învrăjbit și destabilizator pentru a domina și dicta peste prerogativele sale legale, cu re-

șilor lor, au trădat încă o dată interesele României în favoarea stăpânilor de la răsărit;

□ evenimentele de la Tg. Mureș

percusiuni evenimentiale de mare gravitate pe plan intern și internațional. Amintim doar câteva dintre acestea:

□ lovitura de stat sau contrarevoluția din decembrie 1989, prin care o gașcă de comunisti unși cu toate alifiiile kaghebiste, în frunte cu „ultimul de pe listă”, a preluat puterea prin uitatele în acțiune și nebagare de seamă, moartea celor peste o mie de nevinovați servindu-le pentru emanare;

□ simulacrul de proces al ceaușecilor și uciderea lor în sfântă zi a Crăciunului din ordinul scris și ilegal semnat de dl Iliescu, închizându-li-se astfel pe vecie gurile ce-ar fi dat la iveală multe secrete acuzatoare pentru emanate;

□ mineriadele prin care dl Iliescu s-a răfuit cu partidele istorice și legitime ale acestei țări în frunte cu liderul de necontestat care a fost Corneliu Coposu;

- tratatul de stat încheiat cu fosta URSS prin care domnia Iliescu și Năstase, în „buna” tradiție a înainta-

prin care s-a asigurat o componentă etnică a valorilor destabilizatoare regizate;

□ imixtiunea în activitatea judecătorească prin care cea de-a treia putere în stat a fost aservită cliicii conducătoare;

□ instalarea și menținerea în fruntea țării timp de patru ani a unui guvern inegalabil în incompetență și ireponsabilitate, guvern prin care s-a desăvârșit jaful economic și îmbogățirea coresponsuzătoare a pedeserșilor și a clienților lor, s-au generalizat corupția și fărâdelegile de tot felul.

În orice stat de drept toate aceste fapte și multe altele ar fi făcut obiectul a zece de capete de acuzare și a sute de ani de pușcărie. La noi însă autorul direct sau moral al lor se prezintă în fața nașunii și, cu semănătate, solicită acordarea celui de-al treilea mandat de președinte al țării pentru a-și continua cu o înzecită înversunare opera de „stabilizare” în vederea compromiterii guvernării CDR-USD și restaurării pedeseriste cât mai repede posibil.

Dar dl Iliescu ne mai promite și un așa-zis echilibru pe care ni l-ar asigura în următorii patru ani. Face spume la gură și se strofoacă de ceasul morții pentru a ne convinge că numai domnia sa ne poate feri de toate relele din lume ce se vor abate asupra noastră odată cu venirea la putere a forțelor „de centru-dreapta”.

Văzându-l pe programul 1 al TVR din seara zilei de 9 noiembrie vorbind la adunarea sa de la Brăila, prima reacție a oricărui om normal era invocarea proverbului că Dumnezeu când vrea să-l piardă pe un om, întâi îi ia mințile. De o paloare pământie, surescitat și debusolat complet, a debeat cele mai aberante și mai ticăloase acuze la adresa dlui Emil Constantinescu, a CDR și USD privind restaurarea moșierilor la nivelul din 1946, restaurarea monarhiei, anularea legii caselor naționalizate, cădrășia cu UDMR și dezmembrarea țării, dictatura de dreapta, lipsa griji față de oamenii simpli și câte și mai câte asemenea ineptii. Nu cunosc simptomele unui om mușcat de un câine turbat, dar cred că în această situație s-a aflat dl Iliescu la respectiva adunare.

Cât despre echilibrul ce nu l-a preocupat cătuși de puțin până acum câtă vreme la guvernare s-a aflat partidul său, i-a căzut așa deodată cu mare dragoste când guvernarea o preia Opoziția. „Echilibrarea” acestei guvernări devine rațiunea de a fi a dlui Iliescu și n-avem nici cea mai mică îndoielă că dacă ar fi fost reales ar fi „fierit” în suc propriu și, din prima zi, i-ar fi sabotat în slalom constituțional acțiunile grăbindu-i sfârșitul cu mult înainte de vreme. Bineînțeles că slugele cele mai credincioase de la TVR sau și grăbit să-l aplaude și să ne servescă exemplul democratului Clinton ca președinte și a republicanilor în Congres. Câtă nerușinare trebuie să ai pentru a face o asemenea comparație. Ca și cum un președinte al SUA s-ar preta la fafte, diversioni, mistificări și minciuni ca cele de mai sus.

Fantasma „echilibrului” nu este însă decât o nouă săgeată otrăvită din panoplia de ultimă oră a dlui Iliescu pentru înșelarea electoratului și rămânerea cu orice preț în palatul de la Cotroceni. Electoratul l-a birut însă pe maestrul albei-negre și nu se mai lasă păcălit. Păcălelile din 1990 și 1992 nu se mai repetă.

La 17 noiembrie, pe cel mai înalt catarg al României a fost arborat un singur nume: Emil Constantinescu.

Jenică BASOC

Am primit la redacție

În întreprinderea STIROM (fostă IASB lângă Policolor) București, din B-dul I. Pallady, Sector 3 București circulă următoarele zvonuri.

- România este amenințată cu războiul civil, ne așteaptă o soartă asemănătoare cu a Bosniei.
- Femeile se tem că bărbații le vor fi concentrați.

- Ardealul este în pericol de secesiune. O persoană originară din Transilvania m-a întrebat: „O fi adevărat că pentru a ajunge acasă voi avea nevoie de pașaport?”
- S-a creat o certă stare de neliniște, de confuzie.

Așadar demonii și răspândacii lucrează.

Cred că ar trebui luate urgent contramăsuri.

Membru PNȚCD sector 3,
Radu COTTA

Organizația Muncitorească Centrală a PNȚCD

vă invită joi, 28 noiembrie, ora 17,

la conferința susținută de: dl acad. prof. dr.

Constantin Balăceanu Stolnici

„Morala creștină - trăsătură

fundamentală a poporului român”

și dl prof. univ. Ion Iordan

„Noua împărțire teritorial administrativă a României în concepția CDR”.

După Revoluția din decembrie '89, s-a produs și în rândurile ofițerilor din Armata Română o mișcare autentică de refacere morală. Astfel a luat naștere, chiar din ianuarie '90 „Comitetul pentru Apărarea și Democratizarea Armatei” (CADA). Treptat, această mișcare a cuprins toată elita ofițerilor, atât din armele de uscat cât și din cele ale aviației și marinei. Tineri, excelent pregătiți profesional, conștienți de necesitatea schimbărilor esențiale în structurile puterii din România, acești curajoși au folosit toate metodele democratice pentru a se face ascultați.

Din păcate, regimul Iliescu, agățat ca un parazit pe umerii Revoluției Române, a reușit încetul cu încetul să neutralizeze puternica mișcare CADA.

Prin diversioni abile, cu sprijinul structurilor și generalilor prosovietici din armată, prin intimidări și apoi prin epurări politice masive, CADA a fost adusă la tăcere. Cei mai mulți dintre membrii ei au fost scoși din rândurile ofițerii române, pensionați forțat, trecuți în rezervă, ș.a.

S-au scurs de atunci aproape 7 ani, iar regimul Iliescu nu mai este azi decât o penibilă amintire. În noul context social-politic din România orice inițiativă de modernizare și democratizare a Armatei Române trebuie să înceapă de la litera „A”, de la refacerea coloanei vertebrale a acesteia, adică de la elita sa ofițerească, scoasă abuziv din structurile ofițerii noastre.

Exceptând unele cadre ofițerești care și-au croit cu autoritate un nou drum în politică sau în știință, majoritatea ofițerilor CADA trebuie să-și regăsească locul cuvenit în rândurile Armatei Române.

Nu mai în acest fel vom avea certitudinea că statul nostru va poseda în curând o armată modernă, devotată cu adevărat poporului și structurilor sale democratice, capabilă în mod sigur să facă față normelor și exigențelor riguroase impuse de apartenența la NATO.

Ofițerii din CADA nu trebuie uitați, ci reîncadrați cât mai repede!

Ulm Ion PĂUNEL

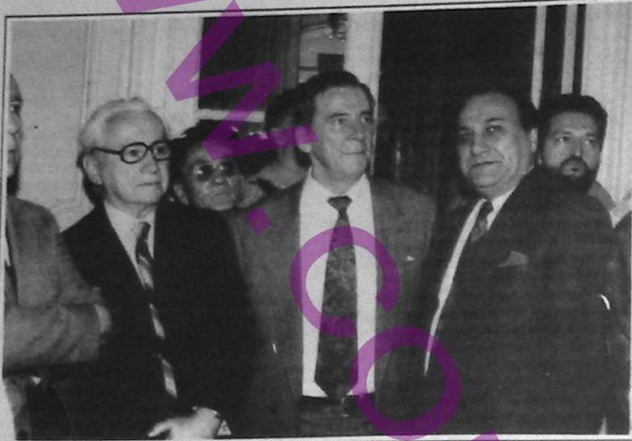
Să nu uităm CADA!

SEMNIFICAȚILE VICTORIEI

Ieșirea din dictatura comunistă și instalarea unei autentice democrații au presupus - nici nu se putea altfel - o fază preliminară, numită, impropriu sau nu, a tranzi-

reticentă cu privire la capacitatea unei noi puteri politice, alta decât cea care se credea eternă fie și prin metamorfозare.

Nevoia de schimbare, de schim-

ției. Faza aceasta preliminară s-a constituit, în fapt, într-o luptă inegală dintre Opoziția română care și-a găsit, greu dar sigur, drumul și strategia și puterea politică impregnată cu practici comuniste, aflată, după decembrie 1989, la conducerea țării. Centrul de greutate al acestei lupte l-a reprezentat, pentru Opoziție, PNȚCD-ul, partid ce s-a situat pe o poziție fermă refuzând orice compromis politic. Se cuvine, în acest sens, să remarcăm demnitatea conducerii partidului de a nu solicita funcții guvernamentale ci de a propune doar soluții democratice. Nu se poate reproșa sub nici o formă o anume neimplicare, asemenea aberații vine să fie contrazise de finalitatea însăși a implicării: rezultatul alegerilor.

Victoria în alegerile parlamentare și prezidențiale al CDR-ului are un caracter inedit și multiple semnificații.

Pentru prima oară la noi a răsisit puterea un șef de stat prin voința poporului. Este confirmarea deplină a tinerii noastre democrații. Poporul a sancționat, după o expectativă de mai mulți ani un regim politic ce s-a dovedit depășit de timp. Schimbarea inaugurează un alt regim, cu adevărat democratic care vine să spulbere orice

bare în bine, este o nevoie organică. A face orice acolo unde este o totală dezordine generată de corupție și incompetență este o sarcină deosebit de grea. Prin voința tuturor însă această necesitate va fi îndeplinită. Democrația greacă din antichitate a oferit istoriei un exemplu relevant de participare efectivă la treburile cetății. Oare entuziasmul general, la nivelul întregii țări în noaptea de 17 spre 18 noiembrie 1996, nu face dovada unei voințe naționale de schimbare exprimată într-o imensă agoră?

Increderea într-un regim democratic a produs spectaculoasa răsturnare a viziunii politice a electoratului. Este încrederea în forțele proprii a populației românești care n-a mai admis bagatelizarea identității proprii. Sinceritatea conlucrării la scară națională transpare din manifestarea spontană de simpatie față de președintele nou ales; de departe ne dăm seama că nu este un simplu act de curtoazie ci semnifică o stare de spirit.

O semnificație majoră a victoriei în alegeri este, desigur, aceea a înnoirii. O adevărată schimbare la față a României s-a produs la 17 noiembrie 1996. Ritualul sărbătorii presupune o haină nouă, să ne bucare sufletul. Să renunțăm, așadar, la vechituri!

Înțelegerea mesajului transmis electoratului e dovada unei atente percepții a pulsului societății. Deopotrivă, alegătorii și aleșii, sunt foarte hotărâți să nu rămână la jumătatea drumului. O țară nouă nu se poate ridica decât printr-un conșom mare de energie umană. Integritatea morală a noilor aleși, probată inclusiv prin mijloacele mass-media, reprezintă o garanție certă pentru înfăptuirea noului, pentru aducerea țării la ceea ce se doarește: starea de normalitate.

Significația religioasă a rezultatului scrutinului derivă din credința românilor că Dumnezeu nu ne-a uitat. Sperața în mai bine a fost dimensiunea religioasă a participării la vot. Încercarea nereușită a comunismului de înstrăinare a individului printr-o politică atee susținută rămâne de domeniul trecutului. Credința creștină pe viitor nu va mai fi profanată. Ne vom crește copiii în spiritul moralei creștine. Ne exprimăm convingerea că președintele României, legislativul și executivul nu vor întreprinde nimic fără să fie mai întâi trecut prin filtrul conștiinței. Să ne aducem aminte că Revoluția Română din Decembrie 1989 s-a desfășurat sub semnul sacralității. Tinerii

asumată total este o altă semnificație a alegerilor din noiembrie. Nu se va lucra cu jumătăți de măsură; altfel, deschidem larg porțile concesiilor, generatoare de noxe sociale. Cu toții, cetățenii cinstiți ai acestei țări, nu trebuie să ne lăsăm nici amăgiți de lingușiri, nici speriați de amenințări.

Dificultățile ce stau în fața noii puteri sunt enorme de multe și de mari. Ele sunt deopotrivă de ordin politic, economic, cultural și spiritual, neputând fi surmontate decât prin competență și moralitate, ținându-se cont și de eventualele piedici venite din intenție sau ignoranță. A submina, prin metode de care nu ducem lipsă, ca unui ce-am cunoscut cele mai abjecte metode comuniste, puterea politică nou instalată prin voința țării este o crimă împotriva cinstei și-a dreptății. În acest ceas al speranței e bine de luat aminte la cuvintele lui Iuliu Maniu: "Dreptatea este de partea noastră și de partea dreptății este Dumnezeu."

Deschiderea permanentă spre dialog și înțelegere la toate palierele societății va asigura perfectă exercitare a mandatelor cu care sunt învestiți oamenii politici, inclusiv președintele țării. Să nu fim prea drastici doar de dragul

martiri s-au jertfit pentru ca noi toți să fim liberi, și luat asupra lor jertfa supremă pentru ca neamul românesc să revină în marea sa dintotdeauna.

Nu încapă în doiăla că răspunderea

principalului; riscăm să devenim cașanți. Ar fi păcat! Nu putem face, totuși, abstracție de realitate, eludând omenscul.

Nicolae D. PARASCHIV

Instrument de utilitate necesară de jure și posibilă pentru sfera comercială - comercianți, asociații și societăți comerciale - și cea judecătorească - instanțele judecătorești, codul comercial așteaptă de mai bine de o jumătate de veac să revină spiritul întreprinzător responsabil și economia socială de piață.

Retipărit în volumul 3 al lucrării "Privatizarea" paginile 66-286 de către Editura Excelsior în anul 1991. Codul comercial este adnotat cu jurisprudența Curții de Casație de la 1894 până la 1 ianuarie 1914 de George Ionescu - grefier la Curtea de Casație.

Structurat în 4 cărți, titluri, capitole și desfășurat pe parcursul a 971 de articole, Codul Comercial poate constitui un punct de plecare pentru restructurarea și completarea instituțiilor economice de piață din punct de vedere al rolului, funcțiilor și atribuțiilor acestora. Evident, este vorba de un proces laborios care implică colaborarea a numeroși specialiști în istorie economică, istorie juridică, economiști, juristi, sociologi, psihologi și, nu în ultimul rând, oameni politici.

Cartea I, intitulată "Despre comerț în general" ne introduce în terminologia juridică comercială. Aflăm astfel ce sunt faptele de comerț, care sunt categoriile de comercianți, registrele comercianților și obligațiilor comerciale, ce sunt vânzarea și re- portul. Ajuși la titlul 8, aflăm ce sunt societățile comerciale, societățile civile și societățile constituite în țări străine, ce sunt asociațiile în participație și asociațiile de asigurare mutuală.

Titlul 9 ne arată care sunt condițiile esențiale ale cambiei, ce este girul, acceptarea, avalul, cum se fac duplicatale și copiile, ce sunt și când au loc scaden-

ța, plata, protestul. Aflăm, de asemenea, ce sunt contra-cambia și acțiunea cambială, ce se întâmplă când cambia poartă semnătura unor persoane incapabile sau o semnătură falsă sau falsificată, când cambia este pierdută sau sustrasă.

Despre ordinul în produse sau mărfuri, despre cec, cont curent, mandatul comercial, prepuși și reprezentanți, comisii pentru comerț și comisii pentru negoț. Ce sunt comisionul, contractul de transport și contractul de asigurare și cum se face asigurarea în

O restituire necesară - codul comercial

contra daunelor, ce este gajul.

Cartea II, "Despre comerțul maritim și despre navigație", ne vorbește despre vase și proprietarii lor, despre căpitan, despre înrolarea și salariile persoanelor echipajului, despre contractul de închiriere, polița de asigurare, navlu, călători, împrumutul maritim, despre asigurarea în contra riscurilor navigației, despre contractul de asigurare și despre abandon, avarii, contribuție, abordaj, creanțele privilegiate asupra lucrurilor încărcate, navlului și vasului.

Cartea III, "Despre faliment", ne lămurăste cu privire la declarația de faliment și la efectele sale, despre administrarea falimentului, persoanele însărcinate cu administrarea falimentului, despre judecătoria sindici, punerea sigiliilor, inventar, funcțiunile relative la administrarea falimentului, lichidarea pasivului, verificarea creanțelor, diferite specii de creditori, despre creditorii având gaj sau alte privilegii asupra bunurilor mobile, despre creditorii privilegiați sau ipotecari, asupra imobilelor, despre drepturile femeii falitului, despre coobligății și fidejutori, mijloacele de lichidare a activului, revânzarea imobilelor, mijloacele de lichidare a activului, vânzarea imobilelor și imobilelor falitului, despre revendicările, repartiția între creditori și închiderea falimentului, despre neajungerea activului, moratoriu și concordat, despre falimentul societăților comerciale, despre infracțiuni penale în materie de faliment, bancrută, delictelor altor persoane decât falitul fără complicitate la bancrută.

Cartea IV, "Despre exercițiul acțiunilor comerciale și despre durata lor", ne explică ce este și când au loc sechestrarea, urmărea și vânzarea silită a vaselor, despre dispoziții speciale de procedură în materie de faliment și despre prescripție.

Menționăm că în literatura de specialitate din țara noastră au apărut în ultimul timp o serie de lucrări care abordează tematica legislației comerciale. Considerăm că nici una dintre acestea nu are caracter unitar în sensul abordării tuturor aspectelor ce ne privesc și de asemenea opinăm că nici una nu a fost verificată în practică în sensul de a constitui un instrument de lucru verificat în condițiile unei economii de piață într-o perioadă de mai multe decenii. Acestea sunt doar câteva considerații care ne îndreptățesc să cerem o restituire de facto a Codului Comercial, respectiv a instituțiilor economice de piață care să permită folosirea Codului Comercial și dinamizarea economiei de piață.

Ec. N. PARASCHIV

Acțiuni imediate pentru sprijinirea agriculturii

1. Lichidarea abuzurilor comise în urma aplicării legii nr. 18/1991 privind fondul funciar, care

lovesc interesele legitime ale unui număr de peste 600.000 de familii țărănești. În acest scop, este necesar să se emită, în regim de urgență, o lege care să prevadă, printre altele:

- judecarea abuzurilor în sediile primăriilor localităților ale căror comisii comunale sunt implicate în asemenea abuzuri reclamate de țărani sau de alți cetățeni îndreptățiți;
- constituirea de către judecătorii prevăzuți de lege a unor complete de judecată care să se deplaseze și să-și desfășoare activitatea, pe bază de

program, la primăriile comunelor sau la grupuri de 2-3 primării ale căror comisii comunale sunt implicate în asemenea abuzuri;

- țărăni care apelează la dreapta judecată, pe baza unor asemenea procese, să fie scutiți de orice taxă de judecată;

- cei dovediți ca generând sau favorizând asemenea abuzuri să fie pedepsiți conform prevederilor legale și să fie obligați să recupereze eventualele daune materiale aduse celor îndreptățiți.

2. Atragerea specialiștilor agricoli în sprijinul țărănimii prin:

- acordarea de sporuri la salarii;
- asigurarea de locuință decontă;
- dotarea cu un lot de teren agricol în folosință temporară;
- facilități de instalare în primii cinci ani de activitate;
- prime și premii pentru activități și rezultate deosebite etc.

3. Intensificarea și diversificarea valorificării rezultatelor cercetării agricole, mai ales în sprijinul micilor gospodării agricole țărănești. În acest scop, atât direcțiile generale județene pentru agricultură și alimentație cât și centrele agricole comunale, în strânsă cooperare și conclucare cu unitățile de cercetare și sub îndrumarea științifică a acestora, vor participa, nemijlocit și efectiv, la transferul tehnologic și sprijinul țărănilor pentru însușirea și aplicarea noilor cunoștințe în procesul de producție agricolă, pentru valorificarea la maximum a resurselor de care

dispun țărăni, pentru continua lor instruire în agricultură și în alte activități specifice vieții rurale.

4. Legiferarea de mecanisme și finanțare, bancare, operaționale etc. pentru a stimula și a atrage întreprinzători pentru dezvoltarea comerțului în mediul sătesc în vederea asigurării aprovizionării corespunzătoare a țărănilor cu produse industriale, îngrășăminte, pesticide, semințe, material săditor, animale de prăsilă etc., ca și în scopul valorificării maxime și eficiente a produselor agricole furnizate de țărănimie.

5. Sprijinirea țărănilor, a populației urbane, pentru a se putea organiza în organizații profesionale și de orice alt tip, neguvernamentale. Cele cu caracter agricol urmează să fie cu o permanentă tehnico-științifică, constituită din unul sau mai mulți specialiști agricoli retribuiți de stat, unii provenind chiar prin transfer de la actualele centre agricole comunale a căror finanțare este asigurată de la bugetul statului, centre a căror prestație, din nefericire, este mult departe de așteptări. Este de așteptat ca asemenea organizații rurale, constituite în baza principiilor democrației participative, pe comune și sate, pe preocupări profesionale și interese comunitare, să aibă un rol determinant în elaborarea și aplicarea în practică a programelor și planurilor de acțiune pentru dezvoltarea durabilă a agriculturii și mediului rural în armonie cu dezvoltarea durabilă a

mediului urban, în condițiile protecției și ameliorării calității mediului înconjurător, menținerii echilibrului ecologic.

6. Atragerea și stimularea pe toate căile a participării multilaterale a mass-media în sprijinirea

țărănimii pentru a face din agricultură principală ramură eficient economică a mediului rural.

7. Promovarea și stimularea agroturismului.

Stelian CĂRSTEA

De la vorbe la fapte

Un inel verde în jurul Bucureștilor

Se constată că în ultimul deceniu clima Capitalei s-a degradat tot mai accentuat. Iernile au devenit mai lungi și mai reci, verile caniculare, trecerile de la un anotimp la altul sunt scurte, stralul de zăpadă subțire și ploile rare și cu apă puțină. Chiar în vara 1996 în zona București a fost secetă cumplită în timp ce în majoritatea regiunilor țării au fost ploii abundente.

Această stare a vremii caracterizează o climă temperată excesivă cu consecințe nedorite, astfel:

- atmosfera se încarcă cu impurități și este deficitară în ioni de oxigen, ce sunt necesari și binefăcători pentru organismul uman;
- lipsa precipitațiilor îngreunează purificarea aerului, creșterea și fructificarea vegetației;
- temperaturile excesive și aerul îmbăcșit cu suspensii creează indispoziții și boli, face imposibilă bucuria de a trăi.

Pentru atenuarea degradării aerului și îmbunătățirea climei în zona Bucureștilor, Departamentul de Studii, Agricultură și Silvicultură al PNTCD a propus Primăriei generale realizarea unui inel verde în jurul Capitalei prin reamenajarea pădurilor existente și prin completarea altor păduri pe terenurile proprietate a statului și cu plantații de pomi fructiferi pe terenurile proprietate privată care vor beneficia gratuit de puieți și vor fi scutite de impozite.

Acest „inel verde” va avea următoarele avantaje principale:

- se va realiza un microclimat sănătos prin reducerea exceselor termice, sporirea precipitațiilor și menținerea umezelii, purificarea și oxigenarea aerului;
- arborii și pomii fructiferi plantați, din specii valoroase ca material, vor oferi un peisaj frumos, îmbalsămat, care va fi reconfortant;

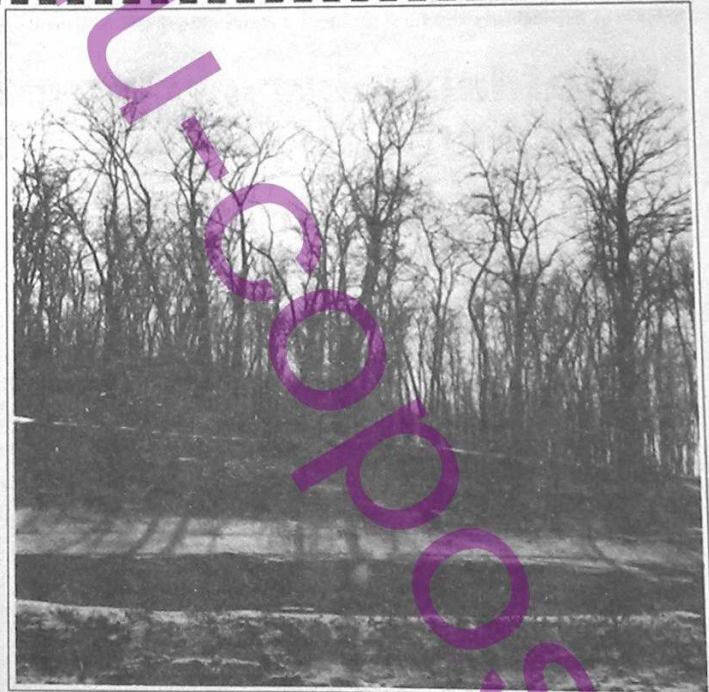
- rodul pomilor va aduce importante venituri proprietarilor de teren și va asigura aprovizionarea cetățenilor Capitalei cu fructe proaspete la prețuri convenabile
- pădurea va atrage în număr mare turiști din oraș, fiind aproape de domiciliu având transport scurt, fără risc de accidente și costuri mari ca în cazul călătoriilor lungi;
- se pot practica sporturi de masă în aer liber și se pot organiza campinguri.

Primăria Generală a acceptat ideea, iar Departamentul de Studii menționat s-a angajat să elaboreze gratuit tema de proiectare pentru studiul de fezabilitate.

La acțiune vor participa numeroase instituții: Primăria, prin direcția parcurilor în calitate de beneficiar, Prefectura județului Ilfov, Ministerul mediului, numeroase organizații ecologiste, Ministerul lucrărilor publice și de amenajare a teritoriului, Institutul de Proiectare Agricolă, Silvică, Sportive, Turistice, de Cadastru și Organizare a teritoriului.

La realizarea lucrărilor vor participa pe lângă ADP-urile Sectoarelor Municipiului București, tineri, școlari, studenți, sportivi, militari, pensionari, cetățeni voluntari, membrii organizațiilor ecologiste etc. Munca nu le va fi zadarnică, peste câțiva ani Capitala României se va putea mândri cu inelul verde, al sănătății și al frumuseții.

N. MĂRINCUS

La realizarea lucrărilor vor participa pe lângă ADP-urile Sectoarelor Municipiului București, tineri, școlari, studenți, sportivi, militari, pensionari, cetățeni voluntari, membrii organizațiilor ecologiste etc. Munca nu le va fi zadarnică, peste câțiva ani Capitala României se va putea mândri cu inelul verde, al sănătății și al frumuseții.

Pădurile țării se află în declin, iar silvicultura în regres

In numai 160 de ani în România s-a creat și dezvoltat o autentică silvicultură națională, puternic ancorată în realitățile naturaliste, economice și sociale ale țării, conectată în același timp la silvicultura europeană. Au fost însă și perioade de tristă amintire în care forțele străine intereselor noastre naționale au deformat politica forestieră românească, cu consecințe nefavorabile asupra stării pădurilor. Din acest punct de vedere cea mai dificilă perioadă a fost instaurată de regimul totalitar comunist, ale cărei urmăritori resimt până în prezent. Regimul Iliescu nu numai că nu a reușit să înălțare răul, dar în multe privințe chiar l-a accentuat, astfel încât pădurile țării se află în declin, iar silvicultura în regres.

Victoria forțelor democratice din România, dobândită în noiembrie 1996, creează condiții favorabile pentru progres, inclusiv în silvicultură. În acest context noul parlament și viitorul guvern, în materie de silvicultură, vor trebui să apeleze atât la autentică tradiție silvică românească, cât și la orientările nou conturate pe plan european.

Astfel, din istoria silviculturii românești evidențiem politica forestieră a Partidului Național Tărănesc conturată în anii 1929-1930 sub înțeleapta concepție a lui Iuliu Maniu și Ion Mihalache. După marile defrișări de păduri (de peste un milion de hectare numai în deceniul 1920-1929) s-a produs o reorientare politică în direcția reîntregirii domeniului silvic și a valorificării raționale de excepție a resurselor forestiere. Politicianul de excepție Ion Mihalache a ținut să se dețină în fața silviculturilor după cum urmează: „Am fost condus, rămân și pe viitor, de devisa că munții și dealurile, părțile sterge din câmpii și fâșii din bărganurile țării, să fie îmbrăcate și împodobite cu pădure”...

„M-am legat ca în legile ce voi aduce, să soluționez și această chestiune: organizarea pădurilor pentru a spori producția națională. Am înțeles că în ceea ce privește pădurile, acest spor nu trebuie să vină în consumarea fondului, capitalului, ci împotriva din păstrarea, mărirea, ameliorarea, printr-o mai bună gospodărire în ceea ce privește pădurile statului și printr-o mai largă descentralizare; iar în ceea ce privește pădurile particulare, aplicarea integrală a Codului (regimului) silvic”.

În această concepție a Partidului Național Tărănesc au fost adoptate atunci:

- ◆ Legea pentru administrarea pădurilor (aprilie 1930), în baza căreia s-a înființat Casa Autonomă a Pădurilor Statului, regie publică comercială, cu profil complex (cultura pădurilor, exploatarea forestieră, vânzătoare), care rămâne un model de organizare și pentru actuala perioadă;

- ◆ Hotărârea privind organizarea Direcției Regimului Silvic pentru supravegherea modului de aplicare a legilor silvice inclusiv în pădurile particulare;

- ◆ Legea pentru ameliorarea terenurilor degradate (iunie 1930), realizare de excepție, exemplu de urmat.

Traducerea în fapt a acestei politici forestiere a fost incredințată marelui silvicultor Marin Drăcea, devenit director general al Casei Autonome a Pădurilor Statului. Sub conducerea sa, exploatarea forestieră au fost integrate în silvicultură, extinzându-se exploatarea în regie și alungând firmele străine rapace; a extins împăduririle și regenerarea naturală și a organizat Institutul de Cercetări și Experimentație Forestieră, cu profil complex, la care trebuie să se revină de urgență.

La nivel guvernamental, silvicultura a rămas integrată în Ministerul

Agriculturii și Domeniilor, hotărâre bazată pe ideea gestionării complexe a mediului rural, idee generalizată în prezent în toate țările din Uniunea Europeană. A fost atunci înființat creditul forestier pentru trecerea, prin cumpărare a unor păduri particulare în proprietatea statului și s-a militat pentru asocierea proprietarilor particulari în vederea gestionării raționale a pădurilor aflate în proprietate privată.

Concepțiile conturate în perioada amintită, împreună cu alte elemente specifice silviculturii tradiționale românești, precum și noi orientări ale silviculturii europene pot fi contopite acum într-o nouă politică forestieră care să stopeze declinul pădurilor și să asigure progresul silviculturii, în vederea scoaterii țării din marasmul economic, social și ecologic în care ea a fost adusă de forțele politice ce au guvernat țara începând cu anul 1946 până în prezent.

Această nouă politică forestieră va trebui să promoveze:

- reîmpădurirea suprafețelor goale din fondul forestier, reconstrucția ecologică a pădurilor deteriorate și revenirea la ritmul normal al lucrărilor de îngrijire a arboretelor tinere;

- întregirea domeniului forestier prin împădurirea terenurilor degradate și crearea de perdele forestiere de protecție a câmpului și de zone verzi în jurul și în interiorul localităților;

- menținerea la nivelul normal al tăierilor și dotarea pădurilor cu drumuri;

- optimizarea structurilor arboretoare pentru creșterea stabilității și polifuncționalității lor;

- accelerarea reformelor în direcția economiei de piață.

Din acest ultim punct de vedere în primă urgență se impun următoarele acțiuni:

- intensificarea pro-

cesului de privatizare în domeniile exploatarea forestiere, construcției de drumuri, producerii de material săditor etc.;

- liberalizarea autentică a prețurilor la lemnul pe picior;

- extinderea exploatarea forestiere în regia ocoalelor silvice;

- elaborarea unui studiu privind fostele păduri particulare, având în vedere acordarea dreptului la uzul fruct, răsucupărarea de către stat și alte soluții optimizante.

Pentru reducerea costurilor de producție și creșterea aportului silviculturii la rezolvarea problemelor economice actuale ale țării se impun acțiuni pentru:

- simplificarea structurilor organizatorice (înființarea de direcții teritoriale silvice prin gruparea actualilor filiale județene; restrângerea aparatului administrativ și descentralizarea și reducerea birocrăției;

- revigorarea activității societăților comerciale de exploatarea lemnului pentru a se valorifica integral posibilitatea pădurilor;

- valorificarea milioanele de metri cubi de lemn doborât de vânt existent în județele Covasna, Harghita, Mureș ș.a.;

- eradicarea corupției și a tăierilor ilicite care au luat o deosebită amploare în ultimul timp.

Progrese remarcabile nu vor putea fi realizate fără dezvoltarea legislației silvice, asanarea morala a Corpului silvic și organizarea pregătirii profesionale continue a personalului de toate gradele.

Victor GIURGIU
membru corespondent
al Academiei Române

Lichidarea barierelor existente în exportul de produse lemnoase

In economia forestieră, blocajul financiar al Societăților de exploatarea lemnului este de miliarde de lei, datorită neachitării materiei prime livrate industriei de mobilă/bușteni, cherestea, semifabricate etc.

Redresarea financiară a acestor societăți și menținerea capacităților de producție, precum și modernizarea tehnologiilor de fabricație învechite, se face în prezent din vânzarea produselor lemnoase la export și încasarea contravalorii acestora.

Politica forestieră a statului a fost deficitară în anii trecuți, ea nu a ținut seama de cererea scăzută de cherestea și semifabricate la intern datorită prețului ridicat al acestora și aprobarea de contingente mici cu întârziere. Consecința acestor lipsuri pentru valorificarea uneia din cele mai însemnate avuții naționale, a generat pierderi de personal calificat, de capacități de producție și derularea sortimentelor de lemn care necesită timp îndelungat de pregătire tehnologică. Astfel, în 1994 Asociația Forestierilor din România, deși a solicitat Guvernului majorarea contingentării la export cu 250 mii m.c. cherestea și semifabricate, nu a fost acceptată, deși exista un disponibil pentru piața internă de 230 mii m.c. în depozitele fabricilor de cherestea.

În scopul relansării activității agenților economici producători de cherestea și produse derivate, care să contribuie la un aport valutar imediat, propun următoarele măsuri:

- ▼ unificarea celor două sectoare de activitate de cultură și exploatarea lemnului în cadrul celei de bază a silviculturii: Ocolul Silvic, ce ar permite predarea oțelurilor anuale de exploatarea Sectorului de exploatarea până la 1 sept. cu un an înainte așa cum s-a făcut până la organizarea criptocomunistă a gospodăririi pădurilor. Aceasta ar permite organizarea din timp a producției prin construirea drumurilor de acces la masa lemnoasă de recoltat, a

cabanelor pentru muncitorii forestieri, a depozitelor intermediare la mijloacele de transport etc.,

- ▼ inventarierea urgentă a stocurilor de cherestea și semifabricate neangajate la export din depozitele fabricilor de cherestea și din porturi,

- ▼ prospectarea pieței externe, pentru găsirea de beneficiari, inclusiv pentru cherestea de salcâm, carpen, tei etc. care nu are desfacere la intern (5000 m.c.),

- ▼ majorarea cotei de exploatarea pe anul 1997 cu cca. 3 mil. lemn de rășinoase din doborâturile de vânt pentru lichidarea acestora în scopul deprecierei lemnului și a înfăstării arboretelor din zona Carpaților de curbură și Meridionali,

- ▼ debitarea cu prioritate a buștenilor proveniți din doborâturi de vânt și realizarea unei cantități suplimentare de cca. 1,8 m.c. cherestea,

- ▼ liberalizarea la export a cherestelei de rășinoase și foioase prelucrate în produse semifinite, care sunt cotate mai bine, a parchetului de fag, doage și lamele pentru ambalaje și palete, care se produc din materie primă de calitate inferioară (plop, carpen, mesteacăn, tei etc.),

- ▼ absolvirea producătorilor de obligația depunerii de garanții bancare în cazul realizării directe a exportului de către ocoalele silvice,

- ▼ eliminarea posibilităților de corupție prin desființarea birocratismului existent în avizarea exportului de produse lemnoase, îndepărtarea elementelor corupte din compartimentele comerciale, elaborarea legislației privind licitația masei lemnoase,

- ▼ valorificarea la export a cantităților de fructe de pădure, ciuperci, împletituri de nuiele etc. existente în Centrele de colectare Romsilva,

- ▼ scutirea de taxe vamale și TVA a importului de utilaje specifice ce nu se produc în țară și casarea celor amortizate și uzate, în scopul reducerii prețu-

lui de vânzare a lemnului la intern,

- ▼ facilitarea accesului la credite bancare cu dobândă preferențială în vederea reînnoșării activității din silvicultură în cadrul ocoalelor silvice unificate (cultură, exploatarea și industrializarea primară a lemnului).

Toate aceste neajunsuri și greutăți pot fi eliminate prin revenirea la forma de organizare ce a funcționat cu rezultate bune până în anul 1948, când a fost înlocuită cu una de tip sovietic, străină mentalității silviculturii române. Această formă de organizare a generat și continuă să genereze antagonisme deosebit de dăunătoare gospodăririi cu maximă eficiență a pădurilor și a contribuit la dezbinarea corpului silvic, la ură și corupție.

Prețurile careucid agricultura

În toate timpurile agricultura a dus-o greu, dar niciodată așa greu ca acum. De cum se desprăvărează până cade zăpada, țărânul mun- puțin sau uneori chiar deloc.

Singurii agricultori care câștigă bine sunt cei ce locuiesc în apropierea marilor orașe și se ocupă de cultura legumelor, dacă pot să-și vândă singuri produsele, iar dacă sunt la distanțe mari și le vând la intermediari, câștigă mai puțin de un sfert, fiind-

că negustorii câștigă trei sferturi.

Cultivatorii de păioase, prășitoare și plante industriale sunt la mare încurcătură și uneori pot ajunge la faliment și anume de ce?

Statul comunist, în anii 1960-1962 le-a luat pământul cu unelte de lucru și cu vitele de tracțiune, iar după Revoluție Legea 18/91 le-a restituit numai pământul fără mijloacele de producție și astfel nu au cu ce lucra.

Prețurile plătite pentru muncile agricole și cele necesare producției sunt deosebit de mari, iar prețul de vânzare a produselor este foarte mic, așa cum se arată mai jos.

Exemplu pentru cultura grâului, prețurile fiind ale anului 1995.

Fertilizarea solului.....	98.000 lei pe Ha.
Arat... discuit.....	100.000
Sămânță tratată.....	108.000
Fertilizat cu azot.....	18.000
Erbicidat.....	20.000
Recolat, transport.....	116.000
Total	460.000
Taxe-impozit, curățat terenul	40.000
Cheltuieli totale	500.000 lei

Cantitatea și valoarea producției la nivelul anului 1995 revine:

Producția în kg.	lei/kg	revine lei/ha	cheltuieli/ha.	venit lei/ha.
4.000	240	960.000	500.000	460.000
3.000	240	720.000	500.000	220.000
2.000	240	480.000	500.000	-20.000
1.000	240	240.000	500.000	-260.000

Deci la o producție de numai 2.000 kg/ha se pierd 20.000 lei, iar la o producție de numai 1.000 kg/ha pierderea este de 260.000 lei la ha.

În caz de calamitate, pierderea poate fi ceva mai mică fiindcă nu vor mai fi așa mari cheltuieli la recolat și transport.

Deci nu este de mirare că oamenii se cam feresc să ia bani din bănci fiindcă pot rămâne fără casă sau vite în grajd.

Prețul tractoarelor este deosebit de mare și cu totul nejustificat, în anul 1995, se puteau cumpăra cu 18 milioane lei, iar în anul 1996 prețul a crescut la 36 milioane.

În anul 1990 un tractor reprezenta valoarea a 50 tone de grâu, iar în anul 1996 reprezenta prețul a 100 tone de grâu.

Transportul produselor este exagerat de mare, așa se explică că paie și cocenii rămân pe câmp și deseori se incendiază pentru a se putea ara, deși oamenii au mare nevoie de aceste produse secundare pentru furaje și foc.

Un cultivator de pepeni a plătit un transport cu un camion de la Adjud la București 600.000 lei, omul a vândut pepenii cu 250 lei/kg și a rămas cu 200.000 lei, deci cel ce lucrează o vară întreagă a câștigat 200.000 lei iar cel ce transportă produsul în 8 ore primește 600.000 lei.

Dovadă că satul bate pasul pe loc și orașanul prosperă pe seama lui este că în anul 1989 în țară erau 1.300.000 automobile iar în anul 1994 au crescut cu cca. 2.000.000 deci mai mult cu 700.000 iar în aceeași perioadă tractoarele au scăzut de la 184.000 la 161.000.

Turismele niciodată nu au rămas fără carburanți, iar tractoarele în fiecare campanie au stat zile întregi și nu au putut lucra.

În concluzie, prețurile trebuie revizuite pe baze economice, astfel ca agricultura să aibă rolul ei social și să nu mai fie tratată ca o ramură fără im-

portanță. Autoritățile prețuiesc fotbalul de 10 ori mai mult ca agricultura, deci să nu ne mirăm că agricultura suferă și odată cu ea suferă întregul popor.

Producătorii agricoli să fie încurajați să se asocieze atât pentru muncile agricole cât mai ales pentru valorificarea acestor valoroase produse și ar avea de câștigat atât ei cât și populația întregă a țării.

Suntem siguri și plini de nădejde că noul parlament și actualele autorități vor schimba din temelii lucrurile și va fi mai bine pentru toți.

Dorin VALEANU

Puncte de vedere

Totuși se poate mecaniza agricultura din România

Așa cum a fost intitulată legea nr. 18/1991, „Legea Fondului Funciar”, ea a fost concepută ca un instrument de a abate atenția celor interesați, mulțumiți numai cu restituirea pământului.

Redarea pământului către cei îndreptățiți, fără mijloacele necesare lucrărilor agricole, a dus la expolierea cruntă a țărănilor, prin încasarea de taxe exagerate de către Agromecuri pentru serviciile prestate și dirijarea tractoriștilor la o corupție încarnată.

Concomitent, prețul produselor industriale a crescut vertiginos, astfel că noii proprietari particulari de pământ nu au avut posibilitatea să-și cumpere un minimum de inventar agricol.

S-a pălăvrăgit mult despre mecanizarea agriculturii, dar anual rămân nearate 1,5-2 milioane ha. de teren.

A venit vremea să trecem de la vorbe la fapte. Ca unul ce am lucrat în Sectorul Mecanizare, 31 de ani, pentru ieșirea din situația grea în care a fost adusă agricultura României, consider că este necesar să se ia imediat următoarele măsuri mai importante:

1. Privatizarea tuturor Agromecurilor, astfel:

a) Întregul inventar mecanic agricol să fie distribuit gratuit noilor proprietari particulari de pământ, după un studiu amănunțit, fără discriminare față de asociațiile juridice, familiale sau individuale.

Studiul va avea ca bază de referință suprafața terenului agricol, profilul agricol și numărul tractoarelor și mașinilor agricole specifice lucrărilor.

În cazul țărănilor individuali, aceștia vor fi grupați corespunzător

încercăturii rezultate din studii. Tractoarele și mașinile agricole existente vor fi reparate și puse în stare de funcționare de către Agromecuri.

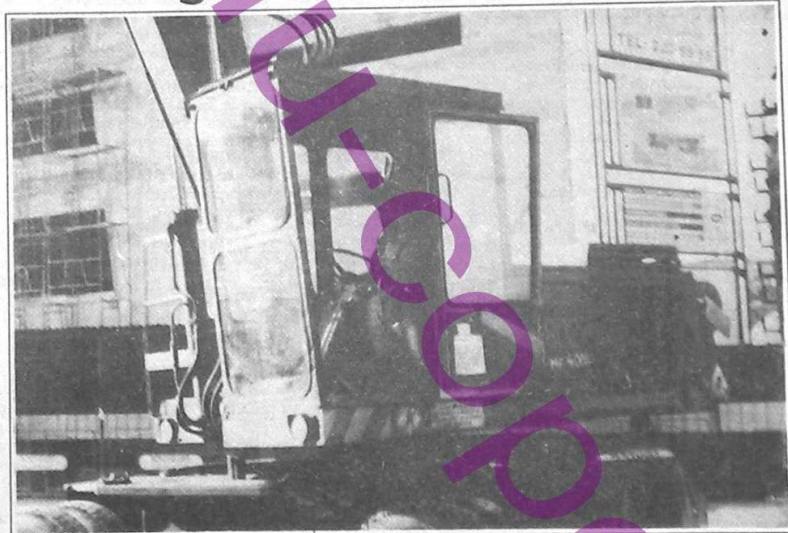
b) Atelierele mecanice ale Agromecurilor să fie privatizate și profilate pentru întreținerea și repararea tractoarelor și mașinilor agricole trecute în proprietatea asociațiilor și individualilor.

c) Depozitele de carburanți și lubrifianți din Agromecuri să fie privatizate în scopul aprovizionării cu produsele petroliere și vânzarea acestora, fără discriminare, la deținătorii de tractoare și mașini agricole.

d) Susținerea producătorilor agricoli de către stat prin:

- Acordarea de credite, care să fie rambursate prin produse în 3-5 ani;
- Import de tractoare și mașini agricole la mâna a doua;
- completarea sistemului de mașini agricole cu cele cerute de specificul lucrărilor;
- organizarea de cursuri de informare și perfecționare profesională la sate de către specialiștii de la Camerele Agricole pentru cunoașterea noilor tehnologii agricole.

Întrucât se constată că este un deficit mare de combine, care să poată fi folosite la recoltatul diferitelor cul-

turi, pentru lichidarea acestor lipsuri propun să se ia imediat și următoarele măsuri:

□ Reprofilarea industriei producătoare de tractoare, combine și mașini agricole în funcție de mărimea proprietății private, profilul producției, specificul zonal și de timpul optim de executare a lucrărilor agricole.

□ Acordarea de credite pe termen lung cu dobândă redusă, pentru cumpărarea de mașini agricole, statul suportând 30% din dobândă.

□ Ministerul Agriculturii și Industriei Alimentare să organizeze schim-

buri de experiență cu specialiștii și fermierii din țările occidentale și să determine reciclarea specialiștilor din teritoriu.

□ Să se prevadă sancțiuni pentru cei ce nu-și cultivă pământul din nepăsare sau neglijență.

□ Aprovizionarea neîntreruptă cu țitei a industriei petroliere.

Consider că prin luarea și aplicarea măsurilor menționate, agricultura din România poate fi redresată în maximum 2-3 ani.

C. VOINEA

România între speranță și lumea firescului

În afară de cei care erau sub influența vădită a memoriei istoriei adevărate și susținuseră mereu o schimbare politică substanțială în societatea românească (încă dinainte de decembrie 1989), la alegerile locale, parlamentare și prezidențiale din 1996, tinerii între 18 și 24 de ani au dat un vot de blam, în majoritate absolută, ce-

Atlantic și au acoperit în bună parte unele dintre necesitățile universităților americane cu o activitate de profil, de-a dreptul excepțională), și atunci în alte condiții social-politice, iată că și în acești ani de după 1989, guvernarea a arătat o nestingherită nepăsare în ceea ce privește perspectiva tinerilor intelectuali, dovedind rea credință față de ceea

nii acestora le era obligatorie viza turistică pentru a intra pe teritoriul britanic. România se afla alături de Bulgaria, Serbia, Muntenegru, Bosnia, Albania și statele care au fost componente ale URSS. Nu aveau nevoie de această viză de intrare în Marea Britanie: Cehia, Slovacia, Polonia, Slovenia, Croația, Ungaria și țările baltice. M-am simțit rușinat de această nouă împărțire a Europei. Dar care noi nu aveam nici o vină în această chestiune? Ce au făcut diplomații români în ultimii șapte ani? Nu trebuie să uităm și să trecem cu vederea că după decembrie 1989 toate țările Europei Occidentale au oferit cu multă generozitate viză de intrare cetățenilor români fără a pune condiții. Dar din păcate, majoritatea dintre cei care au călătorit în lumea civilizată, mulți dintre ei de o altă etnie decât cea română, a lăsat o impresie neplăcută și deplorabilă autorităților occidentale, care în realitate a fost o proastă reclamă privind poporul român, la care nu vreau să insist în acest context.

Am avut mare satisfacție să constat că după alegerile din 3 și 17 noiembrie 1996, Occidentul se îndreaptă din nou cu privire spre România. Mass-media și oamenii politici de la Bonn, Paris, Roma, Londra și Washington consideră că țara noastră a intrat într-o nouă perioadă de guvernare, credibilitatea noii puteri având în spatele ei ilustre figuri politice care s-au jertfit pentru credință, libertate, dreptate, adevăr și democrație în România în „gulagurile” comuniste (în realitate cei care au câștigat alegerile parlamentare în urmă cu cincizeci de ani). Mai mult, s-a constatat că trebuie refăcute calculele în ceea ce privește desemnarea primelor țări din Europa Centrală și Sud-Est pentru intrarea lor în NATO, în calcul intrând acum România și Slovenia. România, în afară de câștigarea atuului de primul intrat în instituția Parteneriatului pentru pace și a contribuției sale militare, de o deosebită excepție, la antrenamentele trupelor NATO, desfășurate în ultimele luni, în diverse părți ale lumii, a câștigat un alt atu excepțional: schimbarea și despărțirea definitivă de fostele structuri comuniste și neocomuniste, depășind în această situație Polonia și Ungaria.

lor care și-au bătut joc prin faptele lor social-politice și economice de fragila democrație românească. De fapt, sunt tinerii care au obținut vârsta și odată cu ea dreptul de a penaliza prin vot greșelile de neiertat ale unei guvernări ilesiene nefaste. Este vârsta celor mai frumoși ani din viață. Este fie vârsta terminării unui liceu, fie cea a studenției, fie vârsta terminării unei facultăți. Ce le-a oferit acestor tineri de până la 24 de ani sau celor care au adăugat, între timp, la aceasta încă șapte ani, până la 31 de ani, guvernarea FSN, FDSN sau PDSR? Nimic. Am văzut mulți tineri, majoritatea dintre ei licențiați, luându-și adio, cu lacrimi în ochi, de la cei dragi din familie, de la prieteni și de la pământul scump al țării, pentru a afla un alt rost în viața lor în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii: SUA, Canada, Africa de Sud și Australia, pentru că nici Europa de Vest nu le mai putea oferi aproape nimic din ceea ce căutau aceștia în disperare.

ce era mai bun din rodul acestui neam. Responsabilii puterii politice decembriste („emanate”) au trecut cu vederea și au profitat din plin de lacrimile și sângele tinerilor care s-au vărsat în mari șiroaie, în Piața Universității, între 21 decembrie 1989 și 14 iunie 1990. Erau gesturi ale disperării!

Dacă Occidentul este uimit cum este posibil ca tinerii noștri olimpici internaționali să câștige anual titluri de glorie și încearcă să-i câștige în institutele și laboratoarele sale, deja devenite celebre pe mapamond, mai marii puterii din această țară, în ultimii șapte ani, au cheltuit miliarde de dolari americani de multe ori pe lucruri inutile, fără să se gândească la tânără generație a țării. Deci, iată de ce tinerilor români trebuie să li se ofere șansa de a-și găsi rostul, prin vrednicia faptelor lor, pe pământul sfânt strămoșesc și nu aiurea.

În primăvara acestui an am văzut și am aflat cu stupefacție la Consulatul Regatului Unit al Marii Britanii de la Paris, locul României în geopolitica europeană. Pe un afiș, destul de vizibil, erau prezentate țările din Europa și din alte părți ale lumii, pentru care cetățe-

ni guvernului ai României, care în bună parte reprezintă democrația creștină, politică la modă și respectată astăzi în Europa, nu trebuie să rateze șansa de a readuce România în poplul țărilor civilizate ale lumii. În acest sens, buna voință și inteligența românească fiind garantul fundamental.

Gheorghe F. ANGHELESCU

Dacă am avut un exod excesiv de materie cenușie în epoca de tristă amintire (am putea lua ca exemplu doar cele câteva zeci și sute de cercetători în matematici care au plecat la mijlocul anilor șaptezeci peste Oceanul

Prăbușirea comunismului n-a însemnat în mod automat triumful imediat al democrației. Au trebuit să treacă mai mulți ani, să intervină schimbări majore, mutații, am putea spune de optică, tatonări timide pe terenul practic politic, desprinderi și regroupări ca să se ajungă la un anumit punct ce constituie pragul relansării economice și-al renașterii morale.

Sacrificiul suprem al tinerilor din Decembrie 1989, lupta politică susținută într-un cadru încă nedefinit, tenacitatea Opoziției, limpezirea electoralului român de o demagogie ecranată de corupție și sens victoriei în alegerile parlamentare și prezidențiale.

Se deschide o nouă carte de istorie. Victoria în alegeri semnifică o schimbare fundamentală: un regim politic falimentar, trenant, aflat sub imperiul intereselor particulare, acționat prin părți subterane este înlocuit cu o forță politică nouă, menită să dea curs celor mai stringente probleme care preocupă societatea civilă românească la sfârșit de veac și de mileniu.

Succesul Opoziției române în alegerile parlamentare și prezidențiale e semnul clar că mecanismul democrației începe să funcționeze. Dar acest uriaș angrenaj n-a putut fi urmat fără o autoritate politică și morală, fără un proces-

dent, care l-a adus spre perfecțiune; pas cu pas s-a ajuns ca cea mai mare alianță politică - CDR - să se impună în fața poporului. Doctrinar vorbind, PNȚCD a făcut dovada categorică a celui mai puternic partid în momentul de față.

Se impune astăzi un model de politician care să inspire încredere și, mai important, să se identifice cu aspirațiile omului de rând. Noul președinte al României, domnul Emil Constantinescu, vine în întâmpinarea acestor cerințe. Este și principalul motiv pentru care s-a produs un masiv transfer opțional al muncitorilor către un asfel de politician, ceea ce reprezintă poate cea mai mare achiziție a unei autentice democrații.

Sprînjul electoral acordat de tineret noului președinte al țării e dovada peremptorie a simpatiei și încrederii de care s-a bucurat noul ales dar și un indice al direcției către care se îndreaptă România.

Acum, în ceasul victoriei, să ne lășăm duși cu gândul și la Corneliu Coposu, artizanul CDR, liderul, cât a trăit, al Opoziției române și să spunem cu mulțumire că visul său de-o viață a fost împlinit: a biruit democrația.

Nicolae PARASCHIV

Un vis împlinit

În cadrul Departamentului Electoral al Convenției Democratice Române, condus de județul Vaslui, s-a constituit un grup de lucru pentru monitorizarea alegerilor generale și prezidențiale. Scopul este clar al acestora a fost de a asigura corectitudinea procesului electoral și a) prezența activă a reprezentanților CDR în birourile electorale ale județului de votare (BIS); b) funcționarea unui sistem de lectură a copiilor certificate după aceste-verbale cu rezultatele alegerilor din fiecare BIS, pentru Camera Deputaților, Senat și Președintele României.

Județul Vaslui

Sensul sub care s-ar putea vorbi despre această analiză post-electorală nu poate fi decât acela de „schimbării”. Schimbarea - ca leitmotiv și nu ca simplă conotație sau ca oarecărui stări de spirit situată undeva în București, Timișoara sau Constanța. Chiar dacă sub aspectul rezultatelor nu am fi atât de îndreptățit să afirmăm că Moldova și în special județul Vaslui și-a schimbat opțunea politică, de mentalitatea absolut unipartidă, spre semne și aceste semne vin din sufletul acestei zone, din inima oamenilor sau din ținuturi, că lucrurile intră în marea normală.

Dezechilibrul produs de sărăcie, omnișomaj, ignoranța unor structuri activ-paternice nu au dus decât la înfrângerea simțului și a spiritului acestor ținuturi. A Cenușii unei vieți ostile, al unei promide a ororilor a făcut ca această schimbare să fie prezentată ca „roșie”, ca oboseală de conservatoare.

Sub această premisă a pornit campania electorală pentru alegerile parlamentare și prezidențiale 1996 în județul Vaslui.

Ceea ce am făcut în această campanie electorală nu a fost o simplă schimbare a vocabularului electoral și o prezentare „rece” a alternativei noastre de dominația cvasitotală a PDS-ului în zonă.

A fost o campanie care s-a bazat pe două axe concurente. În primul rând am dus o acțiune de informare a electoratului rural (cel mai defavorizat din punct de vedere al informației primite și al interpretării informației ca atare) și, în doilea rând, o acțiune de penetrare în zona a programului nostru de guvernare, inclusiv a soluțiilor locale care să se ogăndească programul CDR.

Pentru această acțiune am efectuat o precizie a județului pe arondamente, văd că centre de coordonare cele patru orașe ale județului Vaslui, Bărbăntuș, Hugi și Negrești. Am efectuat o planificare urmând să respectarea strictă a programului pe săptămâni și pe țări de străbătut.

În timpul campaniei electorale am bucurat de vizitele în județ ale unor personalități ale conducerii CDR (domnii Diaconescu, Impăraț și Memciuc) și conducerea CDR, dl Vasile Lupu și Varujan Vosganian, candidații în județul Iași din partea CDR.

Preîntâmpinarea posibilelor fraude electorale pe calculator prin numărarea alternativă a CDR

Florin Micu, Bogdan Vlăsceanu, Nicolae Vintilă, 6 consilieri (M. Miluț, I. Corcoroț, C. Popescu, A. Nenciu, I. Bagossi, V. Popescu), două secretare (Rodica Găleşanu, Sanda Topa), precum și alt staff.

Comisiile județene s-au organizat pe baza instrucțiunilor comisiei centrale, având deplină autonomie funcțională. Comisia centrală a întocmit și transmis în teritoriu 11 tipuri de materiale având organizarea și funcționarea sistemului de monitorizare a alegerilor, unele fiind multiplicare până la nivelul fiecărui reprezentant CDR din BIS.

Finalizarea activităților s-a concretizat prin rezultatele numărării alternative din cele două tururi de scrutin.

Turul I: s-au colectat și procesat copii ale proceselor-verbale din 80% din secții. Viteza de lucru - satisfăcătoare.

Comparația cu rezultatele BEC - acceptabilă. Nu se apreciază fraude pe calculator, dar au existat fraude în lanțul BIS.

Turul II: s-au colectat și procesat copii din 84,22% din secții. Viteza de lucru - foarte bună. Comparația cu rezultatele BEC - foarte bună. Au apărut diferențe mai mari acolo unde procesa-

rea CDR a fost insuficientă sau întârziată. Exemple:

colectare/procesare	diferență
Maramureș - 30,3	10,5% (!)
Bihor - 31,9%	6,2%
Hunedoara - 62,1%	6,6%
Suceava - 54,2%	5,9%
Prahova - 47,9%	4,8%

Remarcăm faptul că în 14 județe s-au colectat în totalitate procesele-verbale: Arad, Bacău, Bistrița-Năsăud, Brăila, Buzău, Constanța, Galați, Giurgiu, Ialomița, Mehedinți, Olt, Teleorman, Tulcea, Vaslui.

De asemenea, foarte aproape de 100% au fost județele: Mureș (98,9%), Vrancea (98,8%), Alba (97,8%), București (94,3%), Timiș (92,5%), Argeș (92,4%), Brașov (91,7%), Cluj (90,3%).

Concluzii

1. Sistemul de monitorizare a funcționat satisfăcător cu tendința de creștere a vitezei de procesare la turul II - alegerea Președintelui României. După cunoștința noastră, CDR a avut singura bază de date alternativă relevantă (peste 80% din secțiile de votare).
2. Compararea cu rezultatele ofi-

ciala ale Biroului Electoral Central conduce la concluzia că în sistemul oficial de numărare nu s-au produs fraude. Diferențele mai mari au fost acolo unde baza noastră de date a fost insuficientă (sub 60%). De altfel, scopul nostru nu a fost de a ne substitui numărătorii oficiale, ci de a asigura corectitudinea numărării. În acest sens, obiectivul a fost îndeplinit.

3. Apreciam că au fost fraude în secțiile de votare (votare multiplă, depășiri organizate de la o secție la alta). De asemenea, unele diferențe se explică prin faptul că noi am procesat copii care nu se închideau, în timp de BEJ-urile au "forțat" închiderea cheilor numerice.

4. Baza logistică din București (unde s-au numărat circumscripțiile 41 - București și 42 - Ilfov) a fost excelentă, luându-se toate măsurile de siguranță pentru eventuale situații critice.

În celelalte circumscripții, cu mici excepții, baza logistică a fost satisfăcătoare (sprijin: Romerica International, Computerland, S.C. Delfinul etc.).

5. Se impune o analiză post-electorală constantă, precum și constituirea unei bănci de date CDR.

Virgil PETRESCU

Și ceva s-a schimbat!

Director al Departamentului de Industrii la PNTCD) prezentat în fața electoratului direcții ale strategiei de câștigând posibil dialogul, ca cel mai eficient și util al democrației reale.

activitate de monitorizare realizarea unei numărări a unei desfășurări ample pe a copiilor proceselor-verbale scurt. Efectuarea acestei a minimalizat eventualele slabe ale acestei campanii au fost neimplicarea unor vârfuri organizațiilor CDR Vaslui, slaba organizare a structurilor CDR rural, insuficiența mijloacelor

Rezultatele obținute pentru Camera Deputaților de 26% și pentru Senat de 24% pot fi considerate ca fiind multumitoare, acestea ducând la obținerea a două posturi de deputat și a unuia de senator. Procentajul de 21% în turul întâi și de 36% în turul al doilea obținute de candidatul CDR la președinție, deși sunt scăzute față de media pe țară evidențiază o creștere substanțială față de rezultatul de la alegerile prezidențiale din 1992.

În campania electorală am constatat, pe lângă lipsa de încredere manifestată, și dorința și constanța în acceptarea alternativei prezentate de noi. Aceasta este fundamentul prin care cetățeanul devine conștient de puterea sa, de rolul și de competența sa exprimate prin vot.

Ne revine nouă importanta sarcină de a întări în primul rând organizațiile sătești cu tineri harnici și cinstiți pe care să-i sprijinim și să devină un exemplu pentru ceilalți săteni, precum și promovarea unor persoane competente în funcțiile de conducere, care să nu înșele încrederea alegătorilor.

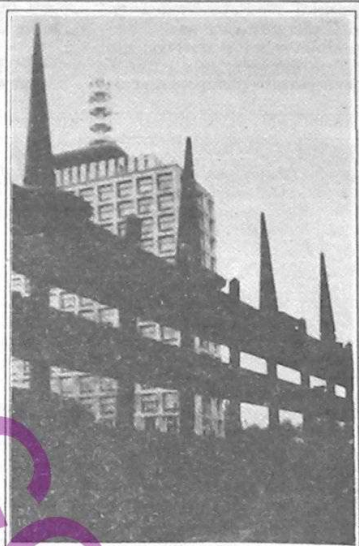
Dumitru BĂLȚĂTU
Florin ANICĂI

Eliberarea audio-vizualului

O dată cu prăbușirea regimului Iliescu, cenzura cu care acesta a încorsetat audio-vizualul românesc se duce și ea de răpă. Chiar pe 19 noiembrie, deci a doua zi după anunțarea victoriei dlui Emil Constantinescu, Radio Unplus a reînceput să emită și, mai mult, să retransmită integral toate emisiunile BBC în limba română. Cu luni în urmă, pregătindu-și anticipat campania electorală plină de otrăvă și murdărie, tovarășul Adrian Năstase a avut „grijă” să se descotorosească de BBC care îl deranja, chiar și prin neutralitatea sa de înaltă ținută. A pus deci o vorbă „unde trebuie”, Consiliul Național al Audio-vizualului (CNA) a preluat-o slugarnic și... Radio Unplus a tăcut pentru toată perioada campaniei electorale. Milioane de radioascultători au pornit din nou să băjbăre pe unde scurte, ca pe vremea lui Stalin, după un drâm de știri prompte și adevărate.

Din fericire, cu ajutorul Bunului Dumnezeu, coșmarul s-a terminat. E suficient să-i vezi pe crainicii de la „Tele 7 abc” sau „PRO TV”, veseli, plini de vervă, imaginație și bun gust în emisie, pentru a simți „eliberarea”. Chiar și la posturile naționale rigiditatea de tipul propagandei din vremea „tovărășei” s-a risipit. Șolocii, șincanii și alte tipuri de roșieni s-au dat la fund, sperăm, pentru totdeauna. Au apărut crainici tineri, arătând și vorbind ca niște oameni normali, ce prezintă acum corect și jovial știrile și reportajele. Mesajul Regelui Mihai a fost transmis integral și cu tot respectul cuvenit iar numele real al acestuia a fost pronunțat de trei ori la rând așa cum trebuie: Mihai de România!

În nici un caz Televiziunea Națională nu trebuie să basculeze acum servil de la PDSR la CDR. Este im-

perios necesar ca ea să devină, așa cum cere recomandarea nr. 10/96 a Comitetului de Miniștri din Consiliul Europei, o instituție neutră, echidistantă politic și folositoare progresului întregii națiuni. Litera „R” din sigla sa (TVR) care până acum nu însemna decât „Roșie” sau „Rușine” este pe cale de a deveni cu adevărat „Română”, îndrăgită în interiorul țării, admirată și respectată peste hotare.

Pentru aceasta CNA-ul trebuie să-și între strict în atribuții, înțelegând de a mai fi o oficină slobănică a Puterii, să-și respecte riguroso echidistanța politică și să nu mai cenzureze niciodată democrația în România.

În același timp, Comisiile pentru artă și cultură ale noului Parlament au datoria morală de a reglementa urgent organizarea TVR, așa încât ilegalitatea în care funcționează aceasta (constatată și de Justiție) să înceteze în cel mai scurt timp.

Ulm Ion PAUNEL

Puncte de vedere

Tinuturile românești înstrăinate - rana din trupul României (II)

Al doilea neadevăr: granița nu este „constituită”, ci impusă în mod unilateral și prin forță brutală, căci România nu a participat la această „constituire”, deoarece nu a cedat teritoriile, ci a fost constrânsă prin forță să evacueze administrația din Basarabia, Nordul Bucovinei și Herța „pentru a evita gravele urmări, pe care le-ar avea recurgerea la forță și deschiderea ostilităților în această parte a Europei” (din răspunsul guvernului român la ultimatumul sovietic). Utilizarea în acest context a termenului „constituită” este o manevră subtilă, menită să inducă în eroare prin sugerarea peridă a ideii că actualele „frontiere” între România și Ucraina au un caracter firesc, juridic, și așadar nu au de ce să fie puse în discuție.

Al treilea neadevăr: nu în „cursul istoriei”, ci într-un singur moment al ei, la o dată foarte precisă: 28 iunie 1940, când România a căzut victimă actului de banditism internațional, condamnat de lumea întreagă, inclusiv de către autorul agresiunii - URSS. Amintim că Ucraina este cosemnatară declarației de la 24 decembrie '89 a Congresului deputaților poporului ai fostei URSS prin care pactul Ribbentrop-Molotov a fost declarat nul „ad inīitio”, deoarece la acel congres ea a fost reprezentată plenipotențiar de

deputații săi. Este de neînțeles, așadar, de ce acum Ucraina refuză cu atâta înverșunare să includă în textul viitorului tratat de bază cu România clauza de condamnare a pactului Ribbentrop-Molotov.

Este surprinzătoare poziția ambasadorului Ucrainei, dl Aleksandr Cealli, care condiționează condamnarea pactului Ribbentrop-Molotov prin condamnarea din partea României a așa-zisei înțelegeri dintre Hitler și Antonescu din timpul celui de-al doilea război mondial, din simplul motiv că o astfel de „înțelegere” nu a existat. Se cunoaște, în schimb, că mareșalul a declarat în mai multe rânduri germanilor că drepturile României asupra Transilvaniei nu pot constitui obiect de compensație prin oferirea altor teritorii în Transnistria.

Frontierele noastre legitime sunt cele ale României mari din 1918! Comunajții români au fost tare deștepti în a ceda teritorii naționale românești, dar sunt absolut incapabili în a le recăpăta.

Merită să atenționăm că, în conferința de presă ținută împreună cu Mircea Snegur în timpul vizitei sale din vara aceasta la Chișinău, Iliescu a fost întrebat direct de patrioții români din Basarabia de ce nu se face unirea țării, e posibilă acum unirea, când va avea ea loc? El a răspuns fără nici un pic de rușine că, fiți atenți, înțegirea neamului nu e posibilă. Și

acum gândește singur, stimată cititor, cum poate fi întregită România dacă la conducerea țării șapte ani s-a aflat comunistul Iliescu, care toată viața a slujit, slugărnice, cu sârguință, imperiului ruso-bolșevic? Cum poate el să contribuie la întregirea țării dacă în durată celor 50 de ani de tiranie comunistă, pro rusă, pro imperială el nici măcar nu și-a adus aminte de teritoriile ocupate, nu a spus nici un cuvânt în apărarea patrioților din teritoriile ocupate, iar după 1989 a comis grave acte de trădare națională?

Suveranitatea, libertatea, integritatea de neam nu pot fi negociate. Ele sunt dreptul vital al națiunii române, de necontestat. Frontiera țării noastre pe Nistru nu este un capriciu. Ea este condiția imprescriptibilă a demnității, existenței, vitalității, prosperării neamului nostru, a României.

În această campanie electorală, neocomunismii, Iliescu și ai săi, au inventat un truc demagogic - cică nu e permis atacul la persoană. Ce înseamnă asta? Despre care „persoane” este vorba? Sensul acestei diversiuni antipopulare, antinaționale este că trădătorii de neam, criminalii din partidul comunist „al României”, care au adus împreună cu imperiul roșu din răsărit țara la sapa de lemn, să nu fie demascați. Dar oare în acei 50 de ani de tiranie sângeroasă comu-

nistă ei, acești trădători și criminali nu atacau persoane concrete și în demni, pe cei mai mari patrioți ai neamului? Dosarele de exterminare a sutelor de mii de români nu erau ale persoanelor concrete? Asta nu înseamnă atac la persoană? De ce trădătorii de neam, criminalii care au adus România la degradare nu pot fi numiți acum în persoană? Oare și de data aceasta ei se vor salva prin acest primitiv truc demagogic - că nu se permite atacul la persoană?!

Cum poporul român s-a lăsat de două ori indus în eroare, păcălit de la '89 încocoace de un escroc, repetat, selectat și creat de Moscova, de fapt pus la putere de imperiul URSS, despre care nu măcar nu se știe unde, în care șatră s-a născut, cine e mama lui și care a trădat țara și cu amănuntul și cu ridicata? Când în sfârșit se va trezi poporul nostru din letargia de moarte?

Alexandru ȘOLTOIANU
Politolog, jurist în Drept Internațional

Articolul a fost scris pe baza sesiunii din Asociației „Pro Basarabia și Bucovina” către forurile înalte ale țării în privința infantilismului politic al lui Ion Iliescu în problema reintegrării României.

Mortul din lagărul comunist

Mănile, care până-aseară S-au zbatut, acum sunt reci:
Și nu-i voie, să se știe despre somnul tău de veci:
Totuși, șoapta se strecoară, trece prin pereții muți.

Și aduce trista veste, miilor de deținuți.
Ca un cui pătrunde-n inimă, ascuțite-nfiorări,
Iar pe față se-ncruntează, semnul unei întrebări.

Nu ești primul care cade, în mizerii isovită,
Nu vei fi nici cel din urmă de al morții pumn strivit,
Măine sau poimăine poate, mai târziu sau mai curând.

Cine știe câți și care, vor urma din toi la rând.
Cine știe câți vor zice, chinurilor, bun rămas:
Căci aici te urmărește, umbra morții, pas cu pas:
Cu-întrebarea înfiptă-n creier și cu teamă de răspuns.

Cei ce te cunosc de-aproape, vin spre tine în ascuns:
Te cuprind cu-a lor privire și-ți dau ultimul salut.
Însă tu pe două scânduri, la-tâmplare aruncat,
cți dormi somnul veșniciei, ne-spălat și ne-mbrăcat,
Dumnezeu și harul său și nici muc de lumânare nu-i aprins la capul tău.

Dangăt cadentă de clopot în văzduhul risipit,
După datina creștină, după cum s-a pomenit.
Iar la noapte, este singur, fără preot și prohod.
Fără rude, nici prieteni, sau cortegiul de norod:
De un slujbaş hain, de guler vei fi-ngroapă aruncat.

Și-n sătucul dintre dealuri în căsuța din mijloc,
Unde trei copii și-o mamă stau de veghe lângă foc.
Așteptând plângând, să prindă despre tine ceva vești,
Ani în șir n-o să se știe. Că-nire vii tu nu mai ești:

Cine știe?! când... vreodată... soarta se va îndura,
Dintre deținuți să vină, vreunul la căsuța ta.
Celor care te așteaptă va aduce trist cuvânt:
C-ai murit gândind la dânsii și la neamu-ți drag și sfânt.

Sarmiza TEODORESCU MATEI, fost deținut politic

Invitație

Direcția Departamentelor de Studii, Doctrină și Programe vă invită să participați la decernarea premiului pentru cea mai pertinentă reflectare în presă a activității ilustrului bărbat de stat Corneliu Coposu.

În același timp, un juriu compus din personalități culturale și politice va acorda un premiu pentru cea mai originală apariție editorială axată pe aceeași temă.

Festivitatea va avea loc la sediul central al PNȚCD din B-dul Carol I, nr. 34, în ziua de 30 noiembrie, orele 11.

Președinte al PNȚCD, Ion DIACONESCU
Prim vicepreședinte al PNȚCD,
Director coordonator al departamentelor,
Acad. Gabriel TEPELEA

Îți mulțumesc, Ardealul meu iubit (1)

Din negura istoriei descifrăm însemnări despre neamurile traco-daco-getice care au trăit de totdeauna pe acest pământ scutit de binecuvântat de Dumnezeu: Ardealul.

În vâltoarea valurilor istoriei au venit aici, în treacăt, multe semine ale pământului, care însă așa cum au venit, așa au dispărut fără urme. Singurul venit aici, după lupte sângeroase și înfrângeri dureroase ale autohtonilor, avea să fie acela care a reușit să stăpânească aproape întreaga lume cunoscută în acea vreme îndepărtată.

Din simbioza acestor două popoare, de aleasă cultură și civilizație, de o viație și dragoste de țară fără seamăn, avea să zămislească cel de-al treilea, nu mai puțin bogat în distinsă trădături sufletești, **poporul român**. Leagănul nașterii acestuia a fost Țara de peste păduri, adică Transilvania.

Împ de un mileniu acest popor a rămas sub dominație străină, dar în țara sa proprie, cu administrația și conducerea sa aparte de aceea a vremelniceilor uzurpatori.

Când vremurile au devenit mai prielnice, de aici din Țara de peste păduri au pornit voievozii care au pus bazele organizațiilor statale ale fraților lor de peste munți: Muntenia și Moldova. Și astfel acest neam dacoroman, singurul din lumea latină care și-a păstrat numele originar - roman - se constituie în entități politico-administrative de sine stătătoare, care aveau să joace un mare rol în apărarea civilizației umane de barbaria uralo-altaică și a credinței creștine de sataganul pustiitor. În acest fel Apusul și-a putut vedea liniștit de propria dezvoltare, materială și spirituală, fiindcă avea în spate un apărător de nădejde. Dar, vai, acest Apus, n-a fost întotdeauna la înălțimea chemării sale față de apărătorul său.

Timprile s-au scurs și Ardealul treptat, treptat se trezește, se dezvoltă, material și spiritual, prin fiii săi cei mai luminați. Întreaga sa istorie este un șir de lupte nesfârșite, pentru independență și libertate națională. Biruințe și înfrângeri, urcușuri și alunecări se întretaie continuu, dar mersul este ascendent, iar încununarea deșteptării sale nu avea să întârzie prea mult.

Pătrunderea în sfera culturii apusene și a civilizației acesteia, prin corifeii Școlii Ardelene, devenită și ea posibilă ca urmare a Unirii noastre cu Maica Roma cea Bătrână. Această școală, a întregului neam românesc, a dat acestuia conștiința de sine, în primul rând, după cum latină și este limba și credința în Dumnezeu.

Din acele „zvoare ale darurilor” aveau să iasă minți luminate, care în momente de răscruce au știut să aleagă calea cea dreaptă, care să ducă la înlăturarea marelui nostru ideal, Ma-

rea Unire de la 1 Decembrie 1918, căreia toate generațiile de români îi aduc un pioș omagiu.

De aici din Ardeal au pornit acei bărbați luminați spre cele două țări românești, aducând cu ei spiritul Ardealului: cultura, civilizația și dragostea de neam și țară: Gheorghe Lazăr în Muntenia, Gheorghe Asachi în Moldova, împreună cu Petrache Poenaru, Eliade Rădulescu, Moise Nicoară, Vasile Pop, Ioan Costea, Damaschin Bojinca (cel care devine jurist consultul Moldovei), Eftimie Murgu (organizatorul școlilor din Moldova), etc., Aron Pungă în Bucovina și enumerarea ar putea continua.

Toate acestea și multe altele l-au îndreptățit pe Heliade Rădulescu să afirme despre Blaj, capitala spirituală a Ardealului, că „De aici a răsărit soarele românilor”. Da, aici la 3/15 Mai 1848 s-a constituit una dintre cele mai mari manifestări de ordin politic al românilor, în care s-au luat hotărâri covârșitoare pentru istoria neamului românesc. „Vrem să ne unim cu țara” au răsunat ca un tunet glasurile a 40.000 de iobagi.

Momente cruciale în istoria acestui neam oropșit și jefuit s-au succedat fără întrerupere: 1891, înființarea Partidului Național Român, Memorandumul 1892, cu procesul ce i-a urmat și, în cele din urmă, Marea Unire de la Alba Iulia, care a consacrat jertfele martirilor de veacuri.

Alba Iulia a deschis zările, a zdrobit cătușele și a înflăurit zăgazurile din calea dezvoltării pașnice și îmbrășugate pentru toți fiii Ardealului, indiferent de etnia lor. Se părea că totul va merge spre progres și civilizație, dar n-a fost să fie așa. În scurt timp au urmat noi zguduiri sociale, cu multe jertfe și cumplite suferințe, pe care nu trebuie să le uităm, să nu se mai repete.

A venit însă și o zi a scadenței, a scadelor.

Aceasta a fost la sfârșitul lui Decembrie 1989, când au fost sfărâmate barierele ce frânau trecerea noastră spre cultura și civilizația apuseană, spre marea familie a popoarelor de aceeași sorginte cu noi.

În acele momente de încrâncenare acerbă s-a petrecut un lucru neprevăzut. Forțele restauratoare au acaparat puterea și încă șase ani de suferințe, sărăcie și distrugerea a ceea ce au creat generații a fost distrus.

În momentele cruciale ale istoriei sale neamul românesc a avut câte un Simion Bărnuțiu, care i-a trasat magistrales calea de urmat:

- Vasile Lucaciu - tribunul românesc este numit, alături de Ștefan Cicio-Pop, Vasile Goldiș etc., care pentru curajul său excepțional de a înfrunta urgia străină a fost întemnițat; a făcut ocolul pământului pentru realizarea dezideratului milenar al

In memoriam - CORNELIU COPOȘU

S-a scurs un an de zile, de când Corneliu Coposu nu mai este printre noi. În tot acest timp, însă, el a fost prezent în mintea și în sufletul fiecăruia dintre noi, cei care l-au prețuit și pe care ne-a iubit atât de mult.

Pentru noi înseamnă și va însemna, în continuare, imaginea pură a unui Om, pe care Dumnezeu ni l-a ținut în viață - după ani grei de suferință - ca să-l cunoaștem și să-l îndrăgim. Tot Dumnezeu l-a luat la El, la timpul știut, pentru a lăsa urma binefăcătoare sale existențe, printre români, chiar mai puternică după trecerea sa în eternitate. Ne este tare dor de Corneliu Coposu.

Adâncă tristețe, până la durere, trăită anul trecut la pierderea sa, asemănătoare doar morții unui pă-

catele din ferestrele casei familiei Coposu, din București.

Corneliu Coposu a luptat toată viața sa pentru **dreptate**, care a fost stindardul său, pentru care a trăit și a murit.

Domnia sa întruchipează adevărata **morală creștină**, iubirea și datorită față de semenii. Și-a îndeplinit misiunea, cât a fost printre noi.

În felul său unic, a avut puterea să transforme nefericirea din anii tinereții și maturității sale, în aura fericirii târzii. El știa acest lucru, l-a primit cu seninătate și bănuia ce va urma.

Corneliu Coposu ar fi spus că „politică este ca o partidă de șah, unde trebuie să gândești dinainte mutarea adversarului”. Noi spunem că și viața sa întreagă a fost ca o

rinte, s-a doborât în timp, transformându-se treptat într-o speranță.

Bucuria noastră este aceea de a-l fi știut lângă noi, aproape, în toate momentele grele ale țării și neamului. Caracterul său, tenacitatea și dăruirea sa - purificate prin anii grei de temniță, îndurată cu nădejde și credință - ne ajută acum, mai mult ca oricând, în arinându-ne, în mod justificat, speranțele de viitor. Acestea se compară, în sufletul meu, cu bobocii puțin deschși spre înflorire ai crinilor, dar și cu mus-

partidă foarte bine jucată, din care a ieșit învingător.

Sacrificiul vieții lui este speranța continuării ideilor sale de dreptate, de acum înainte.

Oamenii mari, cu har, au întotdeauna dimensiunea valorii lor. Datorită marelui om de stat, Corneliu Coposu, a învins și în România democrația creștină.

Îl vom plânge mereu, Generosul nostru, Corneliu Coposu.

LIII COSTESCU

românilor, fărâșirea României Mari.

- Iuliu Maniu - care poate fi considerat, fără rezerve, cel mai desăvârșit patriot și martir al neamului și al patriei, care întreaga viață și-a consacrat-o pentru îndeplinirea idealurilor acestora. În tratativele de la Arad, în problema Transilvaniei, două cuvinte ale sale doar „Desprin-

dere totală”, au cuprins esența luptei de veacuri pentru independența acestuia.

- Corneliu Coposu, cu 17 ani de temniță grea la activ, a căruia personalitate a marcat viața noastră politică, socială și de stat pentru multe generații de acum înainte.

Ioan ȘOLDU

Comemorare CORNELIU COPOȘU

La solicitarea PNȚCD, pentru împlinirea unui an de la trecerea în veșnicie a marelui om politic Corneliu Coposu, Poșta Română a emis prin Rompresfilatelial un plic - întreg poștal.

Marca fixă are nominalul de 150 lei și inscripțiile Corneliu Coposu pe vertical stânga iar la bază România. Ilustrația plicului este echivalentă cu marca fixă și prezintă portretul bust al ilustrului om de stat. Sub ilustrația plicului se află mențiunea Corneliu Coposu (1914-1996).

Tipărit la Fabrica de timbre, în policromie, într-un tiraj de 100.000 bucăți, pe o hârtie de calitate și în condiții remarcabile, plicul poartă numărul de cod 194/96.

Este o reușită filatelică și în același timp un modest prinos de recunoștință închinat celui căruiu fi datorăm marea noastră victorie.

Liviu TUDORAS

Avanpremiera unei inaugurări

Arta culturală a Bucureștiului s-a îmbogăți cu încă un teatru. Din inițiativa particulară și-a început existența Teatrul Unu. Într-un mod cu totul atipic pentru vremurile noastre, evenimentul nu a fost precedat de o susținută campanie de creare a imaginii. În loc de declarații de intenție, conferințe de presă, programe, pixuri, insigne, afișe ș.a.m.d. ni s-au oferit direct fapte, adică spectacole. Primul a avut premiera chiar înainte de deschiderea sălii proprii (fosta sală Război din Str. Lips-cani), de aceea a fost găzduită la Sala Pod a Teatrului Odeon. Am asistat la o reprezentare cu piesa Tigru de Murray Schisgal, în regia Adel-Maria Lupu.

Abordarea, relația între text și montare evidențiază raportarea diferită la problematica umană a două generații apropiate în timp, care însă nu împărtășesc aceleași concepții. M. Schisgal face parte din pleiada scriitorilor postbelici ce denunță prăpastia dintre individ și societate, tratând despre libertatea în singură-tă și iubirea în izolare, neadaptarea în comunicare. La rândul-i, tânărul regizor, studentă în ultimul an la ATF, vine cu un mesaj caracteristic deceniului nouă într-a sa luptă pentru redobândirea spiritului comunitar, pentru concertarea eforturilor de a găsi împreună soluții potrivite fiecăruia în parte. Spectacolul caută complementaritatea în încercarea de a dezvolta echilibrat două coordonate: una temporală și alta spațială. Cea dintâi se lasă ușor datată la nivelul anilor '50-'60 printr-o minimă intervenție pe text, fapt de natură să păstreze trăsăturile inconfundabile ale perioadei, întărite de ilustrația muzicală aleasă din discografia lui Georges Moustaki

precum și de costumele în linia modei din vremea evocată. Cea de-a doua urmărește tendințele integratoare contemporane prin scenografia Rodicăi Focșăneanu, care apropie spațiul de joc de spectatori deveniți astfel implicați și responsabili de drama personajelor. Totodată, cadrul în alb față de negru, compus din câteva rafturi și scări punctate atât călea respinsă a unei evoluții orizontale, tează de acumulari fără perspective, cât și călea închisă a aspirațiilor ce se înalță spre un ideal obturat. Graaspirajilor ce se înalță spre un ideal obturat. Graaspirajilor ce se înalță spre un ideal obturat. Graaspirajilor ce se înalță spre un ideal obturat.

acestor stări lasă de dorit în interpretarea actorului Gavril Pătru. În mod cert, dominația sa surprinde psihologia personajului ce ascunde sub masca durității o sensibilitate rănită adânc. Precaritatea autocontrolului, trădată de nervozitatea excesivă capătă însă o anumită rigiditate care, la polul opus, se transformă în patetism când în sfârșit eroiul găsește înțelegerea și iubirea după care sufletul său tânjea. În replică, Medeea Marinescu reușește să creeze o gamă largă de atitudini. Jocul său face credibile spaimele inițiale dublate de tentative repetate de a scăpa: stângăciile ulterioare în încercările de a-l îmblânzi; compătimirea reală împinsă până la dorința sinceră de a ajuta; apropierea timidă ca preludiu al unirii fără reșneri din final. În ansamblu, scenele de explorare a cunoștințelor au un impact care lipește în momentele de analiză socială. Nici discursul lui incriminător, adresat publicului ca

exponent al societății, nici legarea ei, în aceeași calitate, de un simbolic stălp al infamiei (implantat nefericit în decor) nu au forța necesară pentru a-și atinge scopul. Aceasta reduce gradul de complementaritate propuse în viziunea regizorală, dar spectacolul rămâne unul corect elaborat și promitător.

Debutul pe care îl marchează atât în cariera tinerei săi realizatori, cât și în existența Teatrului Unu nu poate decât să dea speranțe pentru un drum ascendent, deschis marilor performanțe.

Anca ROTESCU

Carnet plastic

AURORA PAPASTERE și virtuțile artistice ale sticlei

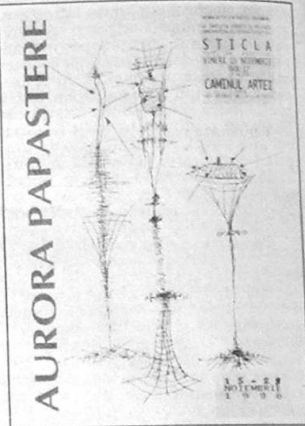
Sticla reprezintă una dintre cele mai importante realizări ale omului. Inventatorul ei - anonim și-n zilele noastre - a fost, categoric, un om de geniu! Imaginați-vă cum ar arăta lumea fără acest „material” devenit, prin prezența și utilizare, banal. Fără sticlă, și astăzi ne-am necăji să căram lumina în casă cu... „hărzobil”... De-a lungul secolelor și al civilizațiilor, tehnologiile s-au perfecționat și utilizările s-au diversificat impresionant. Marii meșteri i-au dat calități și străluciri de cristal. Cupele și vasele de cristal, chiar dacă n-au posedit în toate casele sunt arhiconoscute. Incorporarea unor pigmenți (coloranți), în însăși substanța ei, a stărnit interesul artiștilor din întreaga lume și capodoperele n-au întârziat. Este suficient să ne amintim de existența vitraliilor, a vaselor (compozițiilor) păstrate în muzee și colecții de artă. Interesul artiștilor plastici a fost sporit și de faptul

că sticla înfruntă timpul cu mai mare succes decât piramidele!

În România, industria sticlei, modernă și competitivă, reprezintă continuarea (pe temeuri noi, științifice și tehnologice) unor vechi tradiții meșteșugărești. În cele mai multe dintre academile de artă din țară, există secții specializate, deși încă insuficient dotate din punct de vedere tehnic și cu destule goluri în ceea ce privește pigmentii. Din nefericire, lucrurile s-au degradat rapid și fără prea mari șanse de revenire „la normal” și în cadrul fostului Combinat din București al Uniunii Artiștilor Plastici. Cu toate acestea, Academia de Artă din Capitală, încadrată cu un corp profesional cu teinică pregătire artistică și tehnică, dă țării, an de an, noi serii de absolvenți hotărâți să se afirme artistic, în ciuda tuturor greutăților. Din rândurile artiștilor școlii în cadrul acestor academii face parte și Aurora Papastere (română

cu rădăcini în dârza și eroica ramură aromână, de care, spre rușinea noastră, am cam uitat...) care, în spațiul intim de la parter al Galeriei „Căminul Artei” se prezintă cu prima sa expoziție personală. Deși a participat la numeroase manifestări de grup, expoziția de față reprezintă adevăratul ei debut, fie și pentru că iubitorii de frumos pot să-i analizeze și să-i admire, adunate într-un mănunchi reprezentativ, o serie de lucrări, mai precis de compoziții, inspirate grupate și valorificate în spațiu.

Vizitatorii se opresc - și curioși, dar și cu admirație - în dreptul „unei colonii” de Pocale: o suită de „piloni”, de „tije” din sticlă colorată vernil cu „ape” scilipitoare, înconurate cu ornamente inspirate din arta bizantină și din folclorul nostru. Bucățile de sticlă, divers colorate și glefuite, par surori gemene cu cele mai alese „pietre scumpe”. Piesele, lucrate la cald, au individualitate, fiecare dintre ele „și

mulează” trupul în voie și „vorbește” pe limba sa... Impreună, par prinse într-o horă fantastică care se rotește în ritmurile lente și fascinante. În zona ferestrei, ca să fie scaldate în lumină, dăm peste un grup de oglinzi (mai precis de rame de oglinzi) din cristal cu o mare varietate de forme (ovale, sferice etc) cu mănere prelungi și grațioase, transformate din rațiuni expoziționale în picioare de prindere în niște pedestaluți dreptunghiulare din piatră. Formelor prime li „se lipește” diverse ornamente, în așa fel încât ideea de întreg să nu aibă de suferit.

În expoziție, descoperim și câteva Unguentarii - piese din sticlă prevăzute cu dopuri (capace) din același material - și alte câteva compoziții din piatră însuflețite cu ingeniози „ochi” de sticlă. În fine, pe un fundal de lemn în trepte, sugerând ideea de ascensiune, asemănătoare mălării lianelor sau a trandafirilor cățărați, ni se impune vederii o Dvetcă monumentală - adică o țesătură ingenioasă de fire de alamă, fină ca o pânză de pajanjen, în care prezența unor fragmente de sticlă colorată joacă rol de stele „scapără-n cale”...

Meritul Aurorei Papastere - al cărei debut reprezintă și o certă afirmare - este cu atât mai mare cu cât în domeniul sticlei creatorul trebuie să fie, deopotrivă, și artist și meșter. În încheiere, să-i urăm tinerei artiste cât mai multe succese și cât mai multe expoziții!

Gh. CONSTANTIN

Limba noastră - limbă sfântă!

Este vorba despre un acord foarte important, și anume despre elementarul acord gramatical dintre subiect și predicat. Nerespectarea lui are drept cauză fie ignoranța, fie neatenția, fie... contaminarea. Da, ați citit bine: CONTAMINAREA! Să vă dau trei exemple, picute din unele emisiuni ale Radiodifuziunii și Televiziunii Naționale. Primul: „PLATA cotelor comune SE POT face și din cont curent personal”. Subiectul verbului A PUTEA este, evident, substantivul PLATA (singular), deci corect era: „PLATA cotelor comune SE POATE face...”. Vorbitorul respectiv, însă, lăsându-se „contaminat” de COTELE COMUNE (din imediata vecinătate a verbului), a folosit pluralul (acordând cu COTELE) deși subiectul era altul (probabil deoarece era mai... departe!). Al doilea:

„Trebuie revigorată instituțiile publice de care DEPIND SĂNĂTATEA populației”. Aici, subiectul este SĂNĂTATEA (singular), deci predicatul (verbul A DEPINDE) trebuia pus și el la singular, formularea corectă fiind: „Instituțiile publice de care DEPINDE SĂNĂTATEA populației”. Vorbitorul, neatenț, a făcut acordul cu

Un acord nerespectat, fiind grav... contaminat!

INSTITUȚIILE, deși acest substantiv era mai departe de verb decât subiectul. (Contaminare de la... distanță!). În sfârșit, al treilea exemplu, dar - din păcate - nu și ultimul, căci mai există destule, ne este oferit de o realizatoare a emisiunii TV „CUVINTE POTRIVITE” care, deși este dedicată limbii române, s-ar putea numi: „CUVINTE NEPOTRIVITE”.

- Vorbind despre „stilul publi-

citar”, această „ghidă” a exprimării corecte a făcut următoarea afirmație: „NERESPECTAREA normelor gramaticale actuale SUNT PREZENTE și în acest domeniu”. Se vede clar că dominația sa n-a făcut acordul predicatului A FI cu subiectul NERESPECTAREA, ci (greșit) cu NORMELE! Această „contaminare” a trecut și asupra adjectivului PREZENT, care a fost - și el - acordat fără rost cu aceleși NORME. Corect era, evident: „NERESPECTAREA normelor gramaticale ESTE PREZENTĂ și în acest domeniu”. ... Ultima „contaminată” a ilustrat, fără să vrea, cunoscuta zicală: „Gura păcătosului adevăr grăiește”, căci nerespectarea normelor gramaticale ESTE PREZENTĂ (de data aceasta) chiar în domeniul de care se ocupă respectiva realizatoare, care ar trebui să fie model de exprimare corectă! Ce notă ar merita în cadrul rubricii TV „Nota 10 la limba română”, de care răspunde această doamnă (sau domnișoară)?

Cineva trebuie să-i pună stavilă!

Muzeul Satului din București - acest hrisov sfăurit al spiritualității noastre - din toate timpurile rămâne și mai „adâpostite” fantoma lui Ștefan cel Mare. Furia demolatoare a autorităților personajului mai face rău decât binele și să sufere această salbă de inițiativă rămasă: sacral este întinat și „sfințit” urlet; datinile și obiceiurile sunt prădate de-a groază; casele sunt demolate și transformată în o repediție devastatoare, bisericile sunt „altoite” pe tronuri de pământ, crucile, trofeele sunt reasezate în alte „ținuturi”, deoarece s-au săturat de un „spirit” dat de Gusti și binecuvântat de Regele prezentă. Toate sunt executate prin „poruncă” directorului, iar Ministerul Culturii - la rândul său - a devenit un actor în aceste sacrale - s-a dovedit un actor nepotencios, total impotent...

A fi de admirat toată această „luciferică”, dacă avântul „construcțiilor” de „laboratoare” de pulverizare cântarea spre ceres a neamului - intensiată în frumusețea caselor și în smerenia construcțiilor anexe, care compun gospodăria țărănească.

Directorul Godea este pus pe „înnoiri” și pe contestarea tuturor înaintașilor care, se înșiruie nevrednici, netrebnci, față de urieșenia gădelui actual...

Directorul Godea este trufia ce înștețe iraționalul, este bestia ce pustiește dacă nu i se pune stavilă. Aplecați-vă, spre sufletul bisericii de la Turea și percepeți ce jale vine din adâncul sfințeniei sale. Intrabați gospodăria Cămpani, recent smulsa din locul hărăzit de înaintași și vedeți ce lacrimi ascunde. Priviți gospodăria Moisei și descoperiți cum a fost „bezmetic reorientată”. Probabil, neegalatul conducător al muzeului vrea să determine spațiul oșenească și admirație și să-i „binecuvânteze” pe cei care intră și ies de la Palatul Elisabeta. Priviți „laboratorul”, mândria constructorului fără seamăn - și vedeți cum palmuiește și ofensează „albina românească”. Aici a așezat, mai zilele trecute, fondul de carte din muzeu, spre a-i oferi „condițiile cele mai propice de trăire și comunicare”...

Ministerii culturii, foști, bineînțeles, au trecut pe aici și au permis această crucificare a sufletului ro-

mânesc, posibilă prin acest de plâns director, au facilitat această crimă pentru că ei înșiși s-au dovedit depărtați de-a neamului lucrare, încetrată în timp și în spațiu, mărețată în istorie...

Mai sunt de creionat, în puține cuvinte, atitudinea și comportamentul dictatorial față de „supuși”. Sunt de relevant zilnice urmăriri venite prin unii insipizi șefi de secție...

Precum și abjecta prezentă a Șefului Pazei sau a „cerberului” Costache. Cu toți iau parte activă la „disciplinarea” personalului și veghează la materializarea tuturor gândurilor și cugetărilor „conducătorului” sublim. Fiind un exemplar rar, directorul se cuvine a fi conservat, dar nu în această postură și funcție de răspundere.

Considerăm că este vremea adevăratei lucrări în spațiul Muzeului Satului, în terenul acestei oaze de cultură și de explozie istorică a neamului românesc. În fruntea acestei instituții trebuie să vină o personalitate de mare ținută științifică și morală, așa cum alte centre românești o arată, o dovedesc!

În climatul de nepăsare, de ingratitudine sau de refuz și, în special, în angajarea neegalată pentru construirea cetății umane, biserica nu se poate sprijini decât pe părțile sănătoase ale societății omenesti, românești în cazul de față.

Biserica - pe pagină de istorie - este mai viguroasă și mai de neînvinș tocmai prin conștiința universalului vocației sale. Poporul român intră în universal prin candorea rugăciunii și jertfei pentru alții: „Adu-ți aminte Doamne, de cei din pustie și din munți și din peșteri și din crăpăturile pământului. Adu-ți aminte Doamne, de poporul ce stă înainte și de cei ce pentru binecuvântate pricini nu s-au întămplat aici. Și pe cei ce nu i-am pomenit, din ne-

Biserica și „veacul acesta” - credința răstignită -

În istorie raportul dintre puterile spirituale și cele „ale veacului acesta” au cunoscut aspecte diverse și au oferit soluții, uneori, surprinzătoare.

Evul Mediu înfățișează puterea Papei, care depășește „albina” lumescului și care ține în mână cele două arme: finitul și infinitul, cu tot ce ascund ori prezintă. „Roma fără Papă este ca și corpul fără cap, capul fără ochi, ochiul fără lumină”, zicea Sfântul Bernard.

Reforma a transferat, într-o oarecare măsură, una dintre arme în mâinile regelui, ale împăratului; în general ale comandantului încetrat în istorie. Universul ortodox a repartizat una dintre puteri în mâinile Patriarhului și pe cealaltă în mâinile Basileului, ale domnului sau voievodului, unitatea țelului „vegheat” și configurat urmărind și realizând unitatea celor două forțe.

Ca niciodată până acum, moștenirea sfântă a misiunii apostolice apasă cu toată forța și țaria asupra actualității istorice, asupra timpului și spațiului. Etichetele încadrate în spațiul ortodox au primit la ștergerea lor o formă interioară, „un trup” diafan, sufl-

tor lor fiind fundat în ieșea de intrupare, a Cuvântului, în cristelnițele sântului Botez sau urmăresc prinderea „avuțiilor crucii”. Cazurile de degenerare, chiar după noaptea și viscolirea comunistă, sunt rare și pe ele nu le consențează cronicile nobile și neapusei trăiri. Structura sufletească - chiar și a unui ateu sau a unui liber

cugetător - rămâne mistică; ea nu poate fi alungată din teritoriul unde „colindul se umblă” și pruncul - minune deschide istoria lumii: „Și-mi plecară prin grădină,/ Prin grădină la fântână,/ La fântâna stoborată,/ Stoborată de trei juni/ De trei juni ca trei păuni;/ Câte trei sunt meșteri mari;/ Unul sulita strujește/ Unul roibu și netezește;/ Unu-n cărți galbini citește...”

Prin forța lucrurilor, biserica trăiește la această dată, și mai peste tot, principiul separației dintre ea și stat și se adaptează acestei situații fără a-și diminua din responsabilități, fără a pierde nimic din misiunea ei universală și cerească, grandioasă și totalitară, inseparabilă de natura ei, de sămburele ei, de suflul ei. Vocea ei teocratică devine mai launtrică; glasul ei cucerește adâncimile și caută a aduce prefaceri din nevăzut, care, apoi înmuguresc în ale văzutului poieni.

Teocratismul bisericii devine interiorizat. Biserica se vede și se impune ca prezență vie peste tot și pretutindeni; ea se exteriorizează ca o conștiință a cărei voce răsună liber și se mulează pe trupul libertății, fiindcă ea o determină și o sfințește. Pe urmă, o desprinde de-ale lumescului ispitiri, încercând să împingă faptul istoric dincolo de apăsarea unui oarecare întineric, a unui oarecare inconfort generat de o serie de inadvertențe psihice, sociale, naționale. Dacă, uneori, biserica, pare a nu lua parte la manifestările practice atunci ea controlează forța morală prin suverana independență pe care o dobândește cuvântul.

știință sau uitare, sau pentru mulțimea numelor, tu însuși îi pomeniște, Dumnezeu, cel ce știi vârsta și numirea fiecăruia, cel ce știi pe fiecare din păntecele maicii lui.”...

Eminescu, prețuind însemnătatea organizării bisericești pentru călăuzirea etniei române, nota că Mitropolia Sucevei a fost însăși „mama neamului românesc”, că ea a apărut, fără dăltire și sminteală, creștinătatea față de năvala mahomedană, iar prin persoana Mitropolitului Varlaam a făcut să vorbească însuși Duhul Sfânt în limba poporului românesc, „redând în graiul de miere al coborătorilor armilor romane Sfânta Scriptură și învățăturile blândului Nazarinean.”

Acum, în pragul adevăratei dimnești pentru istoria română, se cuvine a ne redobândi cele ce au dat țării cuvântului eminescian; și sământă - de hrană și creștere - să fie neamului de acum și până în veac.

Priorități ale integrării României în Uniunea Europeană (II)

2. Obiective ale integrării europene a României

Definirea priorităților integrării europene a României trebuie să pornească de la evidența că integrarea nu este un scop în sine sau doar un obiectiv de politică externă, ci, în primul rând, un obiectiv de politică internă. Ea va fi rezultatul unei dezvoltări continue prin care România să atingă standarde economice, sociale și democratice comparabile cu ale statelor membre ale UE.

De aceea, viitorul aderării la UE depinde în cea mai mare măsură de succesul aplicării programului de guvernare CDR-USD. Ținând cont de aceasta, strategia națională de pregătire pentru aderare la UE, așa cum a fost ea elaborată la începutul anului 1995, trebuie revizuită, actualizată și adaptată pentru a deveni parte componentă a noului program de guvernare. Din această perspectivă, politica de integrare europeană își va propune să fructifice la maximum avantajele potențiale pe care le oferă statutul de țară asociată. Lucru posibil prin folosirea cu inteligență a instrumentelor Strategiei de la Essen: Acordul European, relațiile structurate, programul PHARE și Cartea Albă pentru pregătirea integrării în piața internă.

A) Valorificarea Acordului European

- ameliorarea gradului de utilizare a facilităților comerciale acordate

României pentru sporirea accesului produselor românești pe piața comunitară

- adaptarea politicilor comerciale și vamale practice de România la noul cadru definit de relația de asociere la UE

- punerea în valoare a oportunității de aliniere a standardelor și normelor tehnice, sanitare-veterinare etc. la standardele și normele comunitare

- stimularea investițiilor comunitare în România prin îmbunătățirea cadrului instituțional și legislativ privind investițiile străine în România și prin preluarea reglementărilor comunitare în materie

- dezvoltarea rețelilor românești de infrastructură (transporturi, telecomunicații, poștă) de așa manieră încât să asigure integrarea lor în rețelele transeuropene

- folosirea oportunităților de participare la programele comunitare, în scopul restructurării economiei românești în concordanță cu tendințele la scară europeană

- intensificarea cooperării în domeniul culturii, audiovizualului și informațiilor pentru promovarea patrimoniului cultural românesc și pentru promovarea largă a ideilor europene.

B) Valorificarea sistemului de relații structurate

- participarea activă la dialogul sistematic cu UE în probleme cu dimensiune transeuropeană (energie,

mediu înconjurător, transporturi, știință și tehnologie etc.)

- folosirea dialogului structurat în domeniul politicii externe și de securitate comună pentru coordonarea și alinierea cu UE în anumite declarații, demersuri și acțiuni comune

- intensificarea cooperării în domeniul afacerilor interne și al justiției, în special pentru armonizarea dispozițiilor și practicilor în materie de imigrație și azil, precum și pentru combaterea crimei organizate, traficului de droguri și materiale radioactive.

C) Gestionarea programului PHARE

- utilizarea integrală a tuturor facilităților oferite de asistența prin programul PHARE, prin definirea clară a priorităților de finanțare și elaborarea unor proiecte de asistență bine fundamentate

- descentralizarea operațională a administrării programului PHARE, prin preluarea răspunderii în mare măsură de către administrația locală
- asigurarea condițiilor utilizării fondurilor PHARE în deplină transparentă

- creșterea capacității naționale de consultanță și integrare tot mai accentuată a specialiștilor români în gestionarea și implementarea proiectelor de asistență.

D) Pregătirea pentru integrarea în piața internă a UE

- definitivarea elaborării Progra-

mului de armonizare legislativă pentru integrare în piața internă pentru cele 23 de domenii prevăzute în Cartea Albă, vizând garantarea liberei circulații a capitalurilor, mărfurilor, serviciilor și persoanelor

- urgentarea aproximării legislative reclamate de prima etapă prevăzută de Cartea Albă

- crearea și întărirea cadrului instituțional care să asigure punerea în aplicare a legislației comunitare adoptate; exigența structurilor instituționale și administrative este la fel de importantă ca armonizarea legislativă

- elaborarea și punerea urgentă în practică a unui program de pregătire a personalului de specialitate din administrația de stat și societatea civilă, precum și a viitorilor negociatori și funcționari în problema normelor, structurilor și procedurilor UE.

Un atu esențial pe care l-a dobândit România după recente alegeri parlamentare și prezidențiale îl constituie excelența imaginei de care se bucură noua putere politică în mediile politice externe. Aceasta permite ca demersul pentru integrare europeană să aibă loc într-o conjunctură politică favorabilă și dătătoare de mari speranțe.

Silviu Dănuț POPA

Introducere în Convenția Europeană a Drepturilor Omului

Lucrarea **Introducere în Convenția Europeană a Drepturilor Omului** realizată de Donna Gornien, cercetător la Institutul norvegian pentru Drepturile Omului, a apărut la Editura „All”, București, în două ediții 1991 și 1996. Studiul oferă cititorului român, abilitat și neabilitat în domeniul dreptului internațional, cele mai importante aspecte, documente și comentarii de o înaltă pertinentă despre cele mai elementare drepturi ale omului, de la cele privitoare la libertatea și siguranța persoanei (articolul 5) și cele legate de libertatea de exprimare și de informare (articolul 10) la cele referitoare la libertatea de gândire, de convingere și de religie (articolul 9), adică tocmai acele drepturi și libertăți ale individului care au fost încălcate flagrant de autoritățile comuniste în România în perioada 1944-1989.

Funcționarea Convenției pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale și a organelor sale de control, în special Comisia și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, constituie unul dintre primele mecanisme care au permis Consiliului European să asigure un înalt nivel al protejării drepturilor omului în toate Statele Europene.

Studiul introductiv în Convenția Europeană a Drepturilor Omului al Donnei Gornien avansează într-un mod lămuritor și concis inventarul următoarelor probleme majore: în primul rând, jurisprudența în ceea ce privește Convenția Europeană a Drepturilor Omului,

în al doilea rând, procedurile folosite de Comisia și de Curtea Europeană a Drepturilor Omului pentru analizarea cererilor individuale formulate pe temeiul Convenției, și în al treilea, dar nu și ultimul rând, atribuțiile Comitetului de Miniștri ca organ de control și ale Secretariatului General al Consiliului European pentru ca această Convenție Europeană să fie pusă în aplicare de toate țările membre ale vechiului continent.

Autoarea consideră pe bună dreptate că această lucrare îndrumătoare „este destinată să fie cunoscută de un public cât mai vast, în acele țări care își pregătesc integrarea lor într-o Europă fundamentată pe valorile democrației pluraliste, pe supremația dreptului și pe drepturile omului”.

Gheorghe F. ANGHELESCU

Activitatea departamentelor de studii și a „Asociației Inginerilor” din PNȚCD a condus, printre altele, și la elaborarea unui capitol din „Programul CDR pentru restructurarea industriei românești” privind „dezvoltarea durabilă” a acesteia.

În general, prin conceptul de „dezvoltare durabilă” se înțelege un proces complex, evolutiv, în care, pe lângă elementele de justificare zonală a investițiilor și de eficiență ponderentă a acestora se mai au în vedere și alte criterii cum sunt:

- ecologie superioară a mediului;
- regenerarea și recuperarea materiilor prime în proporții maxime;
- impactul social cât mai favorabil;

și aplicarea directă a ecologiei industriale, aceasta însemnând:

- ecologia riguroasă a emisiilor de gaze toxice industriale.
- ecologia prelucrării și evacuării lichidelor în care se găsesc dizolvate substanțe nocive.
- ecologia evacuării în atmosferă a diferitelor tipuri de pulberi rezultate de-a lungul proceselor industriale.
- ecologia zgomotelor ce apar în unele industrii de prelucrare.

c) Studiarea și combaterea coruziunii industriale pe direcțiile principale:

- coruziunea metalelor;
- coruziunea betoanelor.
- pentru situațiile geoclimatice specifice: ● urbană; ● marină; ● mon-

„Dezvoltarea durabilă” a industriei românești (I)

- lucrări de o calitate superioară, cu o mare rezistență în timp;
- combaterea cât mai eficientă a fenomenelor multiple de coruziune și eroziune;

- utilizarea în proporții maxime a energiei neconvenționale regenerabile.

Conceptul de „dezvoltare durabilă” este considerat prioritar în țările puternic dezvoltate, el fiind luat în discuție de fiecare dată când se pune problema unor activități noi sau la extinderea (modernizări) pentru cele existente.

Programul CDR pentru „dezvoltarea durabilă” a industriei românești are în vedere:

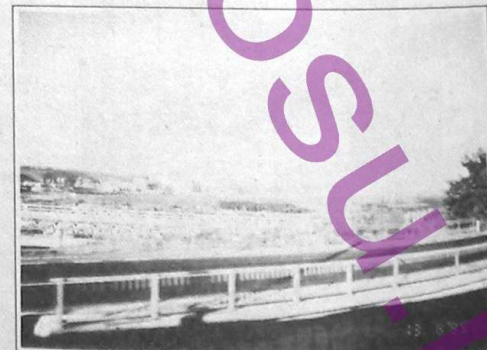
- Cercetarea, stimularea și extinderea folosirii energiei neconvenționale regenerabile pe direcțiile:
 - energie eoliene;
 - energie solară termică;
 - energie solară fotovoltaică.

- Dezvoltarea

- tană; ● industrială
- ca și pentru zonele: ▼ temperate ▼ friguroase ▼ tropicale.

Această multitudinea de activități necesită o conducere și un control de mare răspundere și o competență superioară. Tocmai în acest scop programul CDR de restructurare a industriei românești își propune ca element prioritar „dezvoltarea durabilă” a acesteia.

Ulm Ion PĂUNEL

Statistica poate și trebuie să contribuie mai mult la relansarea economică

Nu mai este nevoie să demonstrăm rolul și importanța statisticii, ca unul dintre cele mai puternice instrumente de cunoaștere economică-socială. Din păcate, informația statistică este în mare măsură ignorată și legată din economie, pentru că ajută la clarificarea scopurilor și a acțiunilor de a pune în lumină tendințele și condițiile tranziției de la economia de piață, noi nevoi de informație complexă; controlabilă, operațională și care să respecte principiile deontologice statistice. Se poate dovedi din trecutul comunist că statistica falsificării grosolane a realității. Astfel, producții medii erau „fabricate” pe bază de trucaje; în cadrul „vizitelor de lucru” se „aranjau” încă 1-2 milioane pe fiecare tulpină de porumb; în pomii neajunși încă se rod se legau peste noapte caștane roșii mari; efectele de masă din unitățile vizitate erau aduse de la institutele de cercetări; de asemenea, se falsificau datele privind salariul real, indicii prețurilor, consumul populației, indicii demografici etc.

Din păcate și în perioada actuală se mai practică unele din vechile năravuri de „a înfrumuseța” realitatea cu informații statistice care să convină factorilor de putere. Sunt cunoscute deseale modificări ale datelor statistice pentru escamotarea realității: tănuirea unor stocuri de producție, în special agroalimentare, pentru a încuraja un import inutil și păgubitor pentru țară, dar eficient pentru angroșiști; tendințe de umflare a producției, corectarea unor date de comerț exterior nefavorabile, amaturarea numărului popula-

ției active din agricultură; „îmblânzirea” indicilor inflației și ai creșterii prețurilor la bunurile de consum și la servicii, denaturarea datelor privind în general nivelul de trai al populației.

Statistica, ca instrument al cunoașterii sociale, nu trebuie să fie doar o înșiruire de cifre, ci și o analiză a acestora.

O corelare a indicatorilor, a relevării factorilor economici și sociali ce determină producția și eficiența, identificarea fenomenelor entropice din economie, a resurselor materiale, de muncă și financiare inefficient folosite, ca pe baza acestora să se poată întreprinde măsurile ce trebuie luate. În trecut vom adăuga câteva exemple. Datele statistice publicate arată că în prezent România se află pe ultimul loc între țările europene în ceea ce privește nivelul PIB-ului pe locuitor, dar nu se explică căror factori se datorează acest lucru. Mai mult, datele statistice publicate arată o creștere economică în ultimii ani, dar efectul acesteia nu se regăsește atât de cât în veniturile populației, în ameliorarea bugetului de consum al acesteia. Mai departe, pe baza datelor statistice din agricultură, se fac aprecieri din cel mai înalt nivel al autorității statului că „agricultura a ieșit din starea de criză” și că „se află într-un evident reavimment” și aceasta în timp ce viața arată fără putință de tăgadă că ne aflăm într-o profundă criză alimentară. Mai subliniem faptul că țara noastră se confruntă în prezent cu un fenomen unic în timp de pace, și anume, scăderea absolută a populației, cu implicații profunde asupra viitorului poporului român. Or, în acest sens trebuie reliefate cauzele adevărate ce contribuie la aceasta: condițiile precare de viață, nestimularea familiilor, lipsa de locuințe, șomajul, starea de sănătate, scăderea duratei medii de viață; mortalitatea infantilă cea mai ridicată din Europa. La acestea trebuie să se asocieze și fenomenele de patologie socială: infracțiuni, prostituție, corupție etc.

Perioada de tranziție la economia de piață impune și o nouă viziune organizatională și funcțională, o nouă concepție cu privire la sistemul informațional statistic. Și aceasta înseamnă: a) o reconsiderare a actualilor structuri organizatorice și funcționale; b) identificarea surselor noi de date statistice, intensificarea anchetelor statistice de teren; c) perfecționarea metodelor statistice complexe, în special indicatorii sintetici ce caracterizează producția, veniturile, utilizarea timpului de muncă, blocajele financiare, eficiența economică, socială și ecologică, comerțul exterior, consumul populației, indicii de prețuri, coșul de consum, șomajul, puterea de cumpărare a populației, calitatea vieții; d) este necesară o mai mare transparență a statisticii, atragerea specialiștilor din învățământ, cercetare, organe centrale la definirea metodelor statistice complexe, dezbaterile acestora în consiliul științific al organului statistic; e) popularizarea mai largă a activității statistice, a analizelor statistice periodice în publicațiile statistice de specialitate; f) se impune o acțiune serioasă de perfecționare a aparatului statistic de la toate verigile organizatorice.

Economia de piață înseamnă schimbare. Iar sistemul informațional statistic este un segment important al mecanismelor economiei de piață. Aceasta înseamnă nu numai o nouă viziune organizatională și funcțională, dar și una conceptuală și deontologică, care să conducă la o interpretare sistemică și veridică a fenomenelor și proceselor complexe din economie și pe ale căror concluzii să se poată sprijini activ factorii decizionali ai societății.

Mircea BULGARU

Rolul și locul cooperăției în perioada de tranziție și în

economia de piață

Programul PNȚCD și cel al Convenției atribuite cooperăției și mișcării cooperatiste un rol important - prioritar - ca factor de dezvoltare și progres economico-social pentru sectoarele de producție-exploatare agricolă, zootehnică, viticolă, pomicolă. Pentru producția mică și mijlocie meșteșugărească urbană și rurală ca și în alte sectoare de activitate economico-financiară, - în profunde - prin înființarea și funcționarea unităților economice private existente ca asociații liber consimțite, organizate după principiile și concepția (doctrina) cooperatistă, așa cum au fost de la începuturile ei și în economia românească până în anii 1946... '49. **Autonoma, neutră politic** și cu conducere democratică pe întreaga ei structură: „un om, un vot” în conducere indiferent de numărul (limitat) și valoarea părților sociale subscrise (participarea) la capitalul comun.

În economia capitalistă de piață liber concurențială, ne-speculativă și cu funcționarea legii „cererii și ofertei” cum ființează în statele Vest-europene, cooperăția s-a dezvoltat și a progresat datorită scopului și rolului său de modelator al sistemului economic capitalist; și mijloc de stavilă împotriva speculei prin formarea de monopoliuri, înălțurând intermediarii (speculanții) ce se interpun între producător și consumator, prin valorificarea producției în comun ca și aprovizionarea.

Mișcarea cooperatistă, prin conceptul ei (doctrina) este și o metodă de reformă socială prin solidaritatea asociațiilor cu interese comune economice, excluzând „lupta de clasă” a doctrinei socialist-marxiste.

Sistemele politico-economice cu piață liber concurențială, liberală ca și doctrinele liberale de „centru-dreapta” ca și de „centru-stânga” (democrat-socialiste, nemarxiste) sprijină mișcarea cooperatistă prin programele lor economice, considerând-o ca factor de progres pentru categoriile producătorilor independenți, proprietari ai mijloacelor de producție, defavorizați de sistem, ca și metodă-mijloc de

protecție socială. Se respectă autonomia, independența economică și neutralitatea politică.

Astfel, sistemele politice de centru-dreapta acordă mișcării cooperatiste sprijin prin priorități și avantaje de ordin fiscal în competiția (concuranța) cu întreprinderea economică privată speculativă de capital; iar sistemele politico-economice socialist-democrate (nemarxiste de centru-stânga), pe lângă priorități și avantaje, consideră cooperăția și ca factor și mijloc de protecție socială, mișcarea nefiind asimilată cu întreprinderile de stat (socialist-colectiviste) ca în regimurile politice socialiste marxiste cum a fost la noi în perioada de după 1948...1989.

La Congresul agriculturii europene ținut în luna noiembrie la Praga, în rezoluțiile și recomandările sale, ca mijloc de progres:

1. **Considera cooperăția și mișcarea cooperatistă** ca factor principal de progres și dezvoltare pentru sectorul de producție agricolă și zootehnică, care potrivit conceptelor sale respectă proprietatea privată și folosește aceleași metode și mijloace ca întreprinderea privată. Scopul unei întreprinderi cooperatiste din sectorul de producție agricolă fiind exploatarea eficientă în comun a proprietăților individuale.

2. Pentru economiile ieșite din sistemele socialist-totalitare marxiste, în care cooperativele erau controlate și dirijate de stat, devenite libere prin reformă și privatizare - în perioada de tranziție - constituie un mijloc sigur de restituire a bunurilor și proprietăților ce au fost socializate (confiscate) devenind astfel întreprinderi private libere cu obiectiv și scop de progres economico-social în interesul total al membrilor asociații într-o exploatare comună.

În numărul trecut (Dreptatea nr. 117, 20-26 nov.) am semnalat ca primă observație a noii reglementări a cooperăției și mișcării cooperatiste, că

aceasta se referă la Cooperăția de credit și cooperăția de consum-aprovizionare. Deși în preambulul legii sunt enumerate principiile de bază ale mișcării cooperatiste, totuși dat fiind că în mișcarea cooperatistă ca asociații ai unităților cooperatiste sunt și membri în conducere - deși electivi - încă din vechiul sistem și cu concepția fostului regim, prin aplicarea noilor reglementări la aplicare, legea poate fi interpretată - din interese de grup și chiar politice - ca limitativă.

Organizația Centrală prevăzută în noua legislație, ca organ de îndrumare și control al mișcării: „Uniunea Națională a Cooperăției” CENTROCOOP - va putea refuza viza actului constitutiv și a statutului unei asociații cooperatiste; motivat că obiectul ei de activitate nu este prevăzut în lege (cuprins). Condiția cerută de funcționarea oricărui asociații de persoane lucrativă sau nelucrativă ca să fie înscrisă în registrul de pe lângă judecătoria și pentru o unitate cooperativă, potrivit reglementărilor în vigoare.

În vechia structură cooperatistă, ca și în perioada anilor 1948 până la înființarea CAP-urilor, legislația cooperatistă a prevăzut și a menționat obiectivele și activitățile ce pot fi exercitate de mișcarea cooperatistă (lucrative și nelucrative), privitor la sectorul agro-zootehnic ca exploatare-producție și valorificare, din întreaga economie agrară, menționate și în reglementarea din 1990. (Decret, nr. 67/8. II), valabil până la aplicarea noii legi (18 oct. 1996) - publicate în numărul anterior.

Spre a se evita o interpretare necorespunzătoare scopului și rolului pe care trebuie să-l aibă mișcarea cooperatistă și cooperăția, așa cum am arătat în numărul trecut al Dreptății.

Despre cooperăția de credit prevăzută (reglementată) în noua legislație cooperatistă pe care o considerăm benefică pentru dezvoltarea și progresul sectorului de economie agricolă, vom analiza și comenta în viitor.

Ioan MANOF

PUȚINTICĂ RĂBDARE!

Eram obișnuiți ca în preajma marilor competiții fotbalistice internaționale în care era angrenată și echipa națională a României, tot priceputul să alcătuiască cea mai bună formulă de echipă, care doar în cazuri rarissime coincidea cu cea hotărâtă de selecționerul național. În ultimele două-trei săptămâni românii au cam lăsat fotbalul de o parte și s-au aplecat cu o pasiune nemiștinată asupra politicii. Fac și desfac guverne: la coadă la lapte, în tramvai, în parcuri când vremea-i însoțită, desigur, în preajma și în incinta sedurilor partidelor chemate la guvernare. Numele unui ministerial care este pe buzele tuturor, dispare imediat ce un zvon, nu se știe de unde venit, aduce în prim-plan numele altui ministerial, tot atât de apt și de îndreptățit să primească portofoliul. În lipsa unor informații certe (care lipsesc pentru simplul motiv că cer-

Credibilitatea vestică a României de la minus la plus

Trebuie să dai dovadă de o totală naivitate pentru a crede că măsurile de mărare a reformei în general și a privatizării în special, cele privind crearea pieței libere și a unei concurențe loiale, cât și falsele imagini plasate în emisfera vestică pe baza unor milioane și milioane de dolari, au putut înșela guvernul sau conducerea de firme respectabile. Atât unele cât și celelalte au cunoscut foarte bine realitatea noastră de după 1989 și adevărata față a regimului Iliescu.

Numai interese de stat și pragmatisme diplomatice au făcut ca țările democratice să acorde credit, cel puțin declarativ, guvernanților iliescieni. Mai pe românește spus, noi ne-am făcut că reformăm și democratizăm, iar ei s-au făcut că ne cred. Rezultatele se cunosc atât prin perspectivele neincluzerii României în primul val spre NATO, cât și prin doar două miliarde de dolari investiți la noi de firme străine față de minim 3-4 ori mai mult în țările vecine.

Acceiași naivitate ar trebui să ne stăpânească pentru a crede că guvernele și firmele lumii democratice nu înțeleg la reala valoare evenimentele istorice pentru România din 3 și 17 noiembrie 1996. Fără

titudinea nu poate veni decât odată cu încheierea negocierilor, care deocamdată continuă) presa scrisă, posturile de radio și de televiziune, nominalizează într-o voce generală viitorii miniștri pornind doar de la niște zvonuri, pe care le prezintă însă drept certitudini. Postul de televiziune PRO TV a reușit chiar performanța de a-l surprinde pe primul-ministru Victor Ciorbea informându-l asupra componenței unei părți a cabinetului pe care urmează să-l prezideze! Este limpede că negocierii care poartă greua și dificila răspundere de a forma un guvern de coaliție, care trebuie să armonizeze programe politice diferite și să ducă la îndeplinire promisiunile făcute în campania electorală, (și cele diferite) nu-și pot permite să facă declarații hazardate privind componența guvernului și apoi să revină asupra lor. Acuzata lipsă de transparență reprezintă de

fapt numai prudența responsabilă de care trebuie să dea dovadă în astfel de împrejurări oricare om politic. Bineînțeles că după anunțarea oficială a componenței Guvernului Ciorbea, vor apărea neîntârziate contestațiile la adresa unora dintre membrii executivului. Unele dintre ele vor fi poate îndreptățite, altele nu. Ele sunt firești și numai lipsa lor ar trebui să ne neliniștească. Ni se cere doar să avem răbdare până când noua echipă guvernamentală va fi anunțată oficial. Și, mai ales, va trebui să avem răbdarea de a o urmări cum lucrează în următoarele opt-nouă luni, care vor fi cele mai grele. Vom vedea la lucru un executiv cu totul diferit de cele care au gestionat țara în ultimii șapte ani. Trebuie să fim pregătiți să nu ne lășăm surprinși de elementele de noutate, care vor fi probabil și spectaculoase dar și dificil de înțeles și mai ales de suportat, cel puțin în primele luni. Un

nou președinte, un nou guvern, un nou parlament, reprezintă în esență schimbarea pe care am așteptat-o, am dorit-o și am ales-o. În plan politic, la început, apoi și în cel economic și în cel social, aproape nimic nu va mai fi cum a fost. Va fi mai bine, chiar dacă nu după câteva zile, dar la capătul tunelului vom zări cu siguranță lumina după care am orbecat zadarnic vreme de șapte ani. Astăzi ne putem permite să fim, dacă nu de-a dreptul optimiști, cel puțin încrezători. Speranțele noastre se leagă de cei pe care i-am ales să ne reprezinte și să conducă această țară, care chiar dacă nu au avut încă timpul să dovedească ceea ce pot, au arătat că nu sunt în nici un caz croiți după chipul și asemănarea celor care au fost și de care ne-am săturat demult și până peste poate. Acum, la început de drum, ne este suficient și numai atât. Mai târziu vom cere mai mult, vom cere de fapt ceea ce ni se cuvine. (M.V.)

„Semnat“ și „parafat“, Contractul cu România a intrat în vigoare

I. Considerații generale

Situația catastrofală a țării după șapte ani de guvernare iliesciană incompetentă, coruptă și iresponsabilă, impunea o ofertă politică a forțelor democratice din opoziție, care să corespundă intereselor și năzuințelor poporului român.

II. Oferta de a contracta

Inițiativa privind încheierea acestui original „Contract cu România“ a aparținut Convenției Democratice Române în anul 1995. Oferta s-a caracterizat printr-o manifestare de voință reală conștientă, fermă, neechivocă, precisă, completă cu intenția unui angajament total.

III. Acceptarea ofertei

Conținutul ofertei CDR, fără precedent în istoria politică a țării, a condus la acceptarea ei expresă sau tacită de către majoritatea populației României.

IV. Momentul și locul încheierii contractului

Contractul cu România s-a „semnat“ la 3 și 17 noiembrie 1996 în cadrul secțiilor de votare de pe tot cuprinsul țării și s-a „parafat“ de către birourile electorale.

V. Efectele contractului

Indatoririle și drepturile părții acceptante privesc efectuarea unei munci tot mai eficiente cu asigurarea în consecință a unui nivel de trai în continuă creștere.

Indatoririle și drepturile părții ofertante privesc exercitarea puterii cu competență, integritate morală și responsabilitate pentru redresarea României și înscrierea ei pe orbita europeană a progresului și a prosperității printr-o majoritate parlamentară și un executiv CDR-USD și un președinte din partea CDR, dl. Emil Constantinescu.

„De la fața locului“ a consemnat Jenică BASOC

stat, poporul român a confirmat voința sa de deschidere și aspirația sa europeană.

Sunt foarte fericit de perspectiva care ne este astfel oferită, de a lucra împreună la întărirea cooperării unei Europe largite“.

În concluzie, prin venirea la putere a CDR și a președintelui

acestuia, Emil Constantinescu, lipsa de credibilitate vestică a regimului Iliescu se transformă - fără a arunca milioane de dolari pe apă sâmbetei așa cum a făcut-o acesta - într-o tranșantă susținere a României spre redresare, progres, prosperitate și integrare în structurile euroatlantice. (J.B.)